

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 24.4.2024 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Przybylové a přísedících Mgr. Milana Sladkého a Bc. Lucie Bartákové

takto:

Obžalovaný

████████████████████,

nar. ██████████ v ██████████, ██████████, ██████████, bytem v ██████████ ██████████, t.č. ██████████
ve vazbě ve Věznici Plzeň,

j e v i n e n, ž e

1. v přesně nezjištěné době, nejspíše v měsíci září 2022, nejpozději do 4.10.2022 ██████████ nezletilé poškozené ██████████ ██████████, ve třech případech vykonal soulož s tehdy nezletilou poškozenou ██████████, nar. ██████████, přestože věděl, že v té době ještě nedosáhla věku 15 let,

2. poté, co dne 8.8.2023 v přesně nezjištěné době po 21:00 hodině s poškozenou ██████████ ██████████, nar. ██████████, opustili její bydliště na adrese v ██████████, kde spolu před tím pobývali, přičemž obžalovaný poškozené tvrdil, že půjdou odnést jeho známému nějaké věci, a tato souhlasila, že půjde s ním, obžalovaný změnil směr cesty, což poškozené vysvětlil výskytem hlučných osob v místě, kudy měli procházet, v důsledku čehož se vydali směrem ke ██████████ následně podél této ██████████ do kopce lešikem směrem k ulici ██████████ ██████████, kde po cestě lesem obžalovaný jdoucí za poškozenou ██████████, tuto chytil za ruce, spoutal jí je za zády lepící páskou, kterou měl v batohu, následně jí lepící páskou přelepil i

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Komárková.

ústa, poté jí povalil na zem na záda, stáhl jí kalhoty a kalhotky ke kotníkům a vykonal na ní proti její vůli soulož, když s ohledem na své spoutání se tomuto poškozená nemohla bránit,

3. dne 8.8.2023 v době bezprostředně následující po jednání popsaném pod bodem 2. poškozenou [REDAKCE] oblékl, tuto odvedl dál do lesíku, zde vytáhl nůž, který měl umístěn na opasku, s tímto manipuloval, dotýkal se brady poškozené a naznačoval bodnutí, poté poškozené sejmul lepenku z úst a řekl, že když nebude dělat scény a nebude brečet a provede mu felaci penisu, tak se jí nic nestane, stáhnul si kalhoty a poškozená [REDAKCE], jež měla nadále svázaný ruce za zády, mu pod vlivem předcházejících událostí provedla felaci penisu,

4. dne 8.8.2023 v době bezprostředně následující po jednání popsaném pod bodem 3. na stejném místě obžalovaný posadil poškozenou [REDAKCE] na zem, této znovu přelepil ústa lepenkou, sedl si před ní, znovu vytáhl nůž, který jí držel u krku, poté jí tahem přešel po krku, čímž jí způsobil na přední ploše krku horizontálně orientovanou lineární řeznou ránu celkové délky cca 5 cm, která pronikala do podkoží cca 3 až 4 mm, této se ptal, zda krvácí a po nějaké době prohlásil, že než vykrvácí, bude to trvat dva dny, takže má na výběr mezi rychlou a nebolestivou smrtí, nebo dlouhou a bolestivou, a poté, co poškozená dávala najevo posunky, že nechce ani jedno ani druhé, obžalovaný s vědomím svého předchozího jednání popsaného výše naplňujícího znaky trestného činu, s cílem usmrtit poškozenou a tím zabránit odhalení své předchozí trestné činnosti ji bodl nožem do krku, čímž jí způsobil bodnořeznou ránu ve tvaru písmene „L“ vlevo na boční ploše krku celkové délky cca 4 cm a hloubky kolem 2 cm, načež poškozená [REDAKCE] upadla obličejem k zemi a předstírala, že je mrtvá, obžalovaný poté za účelem zakrytí stop svého jednání převalil poškozenou na záda, sundal jí boty, zalamovacím nožem, který měl v batohu, rozřezal její oblečení, svlékl jí, na nohy jí navlékl stahovací igelitový pytel, jenž měl rovněž v batohu, tento přelepil lepenkou, následně poškozené lepil lepenkou igelitové pytle i na tělo, dále jí polil horní část těla neznámým přípravkem, nejspíš roztokem SAVO, který měl rovněž v batohu, shodil jí ze zde se nacházejícího srázu do lesního porostu, kde ji zakryl kůrou a větvemi, zde jí polil oblast genitálií neznámou tekutinou, nejspíš daným roztokem SAVO, na místě posbíral oděvní součásti poškozené a použitý materiál, vše dal do igelitového pytle a z místa odešel, kdy tyto věci vysypal cestou do lesního porostu, přičemž u poškozené [REDAKCE] jen v důsledku náhody a okolností nezávislých na vůli obžalovaného nedošlo k závažnějším následkům spočívajícím v porušení stěny velkých cév na krku manifestujících se prudkou masivní krevní ztrátou či vzduchovou embolií, případně k poškození krčního nervově cévního svazku, porušení stěny průdušnice či chrupavek hrtanu spojenému s aspirací krve, kteréžto zranění bezprostředně ohrožují člověka na životě,

tedy

ad 1) vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

ad 2) – 3) jiného násilím a pohrůžkou násilí či jiné těžké újmy donutil k pohlavnímu styku souloží a jinému pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží a čin spáchal na dítěti,

ad 4) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému usmrcení jiného s rozmyslem a ve snaze zakrýt jiný trestný čin, kdy takto jednal v úmyslu takový trestný čin spáchat, když k dokonání trestného činu nedošlo,

č í m ž s p á c h a l

ad 1) provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku ve spojení s § 6 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb.,

ad 2) - 3) pokračující zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákoníku,

ad 4) zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **19 (devatenácti) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest **propadnutí věci**, a to nože s černou gumovou rukojetí neznámé značky celkové délky cca 29,5 cm s délkou čepele cca 18 cm včetně plastového pouzdra černé barvy zajištěného v projednávané věci policejním orgánem při domovní prohlídce konané dne 11.8.2023 na adrese [REDAKCE] (položka č. 5 protokolu), dále odlamovacího nože se žluto-černou plastovou rukojetí zn. Stanley zajištěného v projednávané věci policejním orgánem při ohledání místa činu dne 9.8.2023.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], IČ: [REDAKCE] náhradu škody ve výši **23.120,- Kč**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE], náhradu nemajetkové újmy v penězích, a to peněžitou náhradu za utrpené bolesti ve výši **134.779,- Kč** a náhradu další nemajetkové újmy v podobě duševních útrap ve výši **350.000,- Kč** spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z uvedených částek, a to od 20.3.2024 do zaplacení.

Odůvodnění:

1. Po provedeném hlavním líčení soud dospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání tak, jak je popsáno pod body 1 – 4 výroku rozsudku. Oproti podané obžalobě soud jednání popsané v obžalobě pod bodem 2 rozdělil na dva samostatné útoky – skutky, a to pod body 2 a 3 rozsudku, kdy má za to, že se jedná o samostatné dva útoky pokračujícího trestného činu.
2. Obžalovaný k jednání kladenému mu za vinu uvedl, že doznává skutečnosti popsané pod bodem 1 výroku rozsudku, tedy že s poškozenou souložil v době, kdy této nebylo 15 let, přičemž její věk znal, věděl, že jí je [REDAKCE]. Ke zbylému jednání uvedl, že doznává tu skutečnost, že poškozenou řízl a bodl nožem do krku, kdy toto učinil v rozčilení, kdy se spolu hádali. Obžalovaný tak v podstatě doznával spáchání základní skutkové podstaty trestného činu vraždy dle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, ale popíral, že by jeho jednání spočívající ve fyzickém útoku nožem vůči poškozené bylo jakkoliv plánováno či promyšleno, a rozhodně popíral jednání, z něhož bylo obžalobou dovozováno naplnění kvalifikované skutkové podstaty zločinu vraždy dle § 140 odst. 3 písm. j) trestního zákoníku (tedy spáchání činu ve snaze zakrýt jiný trestný čin). Obžalovaný dále jednoznačně popíral spáchání jednání popsaného v bodě 2 obžaloby (body 2 a 3 rozsudku) spočívající v popsanych sexuálních útocích na poškozenou a uvedl, že sice v předmětné době na daném místě měl s poškozenou nejprve vaginální pohlavní

styk a poté orální styk, nicméně se jednalo o dobrovolné pohlavní styky, s nimiž poškozená souhlasila. Již v této fázi odůvodnění soud považuje za nutné uvést, že takto se sice obžalovaný vyjádřil k podané obžalobě, nicméně z jeho samotné výpovědi učiněné ať už v přípravném řízení či hlavním líčení vyplývaly skutečnosti jiné, které s takovým vyjádřením ne zcela korespondují.

3. Obžalovaný i poškozená [REDAKCE] v podstatě totožně vylíčili skutečnosti týkající se jejich předchozí známosti. Oba shodně uvedli, že se znali přibližně rok a půl, poškozená upřesnila, že spolu chodili [REDAKCE]. Jejich vztah byl zpočátku prost sexuálních aktivit v podobě soulože a srovnatelných styků (poškozené v té době bylo [REDAKCE]t). Následně v době, kdy poškozené bylo [REDAKCE], došlo mezi nimi k opakovaným souložím, dle obžalovaného se jednalo o tři styky a poškozená také připouštěla maximálně tři styky. Oba shodně uvedli, že se intimní styky odehrály v bydlíšti poškozené, vždy, když její matka nebyla doma (poškozená žila v bytě sama s matkou). Oba současně potvrdili, že ve všech případech šlo o vaginální pohlavní styk, oboustranně dobrovolný. Poškozená uváděla, že k pohlavním stykům s obžalovaným přistoupila spíše proto, že ho měla ráda a nechtěla o něj přijít. Oba shodně uvedli, že k těmto pohlavním stykům došlo v době předcházející jejich rozchodu, který nastal přibližně v listopadu 2022, kdy obžalovaný současně oznámil poškozené, že odjíždí [REDAKCE] a před tímto svým odjezdem se s ní rozešel. Obžalovaný v hlavním líčení na dotazy soudu k upřesnění doby daných styků uvedl, že tyto se odehrály v září či říjnu 2022, podle něj měli poslední styk dne 2.10.2022, tedy před jeho [REDAKCE] narozeninami. Poškozená nebyla schopna přesněji určit dobu daných styků, uvedla, že už jí bylo [REDAKCE]let (daného věku dosáhla dne [REDAKCE]), přičemž v té době chodila do školy, tedy muselo se jednat o období od září, a vše se odehrálo před tím, než se s ní obžalovaný rozešel (listopad 2022). Jelikož soud nebyl schopen přesněji určit dobu pohlavních styků mezi obžalovaným a poškozenou, když bylo zjištěno to, že se tyto mohly odehrát v období září až října 2022, přičemž obžalovaný dne [REDAKCE] dosáhl [REDAKCE]let věku, což má význam z hlediska míry trestní odpovědnosti za spáchání trestného činu, resp. provinění, postupoval v určení této doby soud dle zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného) a uzavřel, že veškeré pohlavní styky s poškozenou se udály v době od září 2022 do doby, kdy obžalovaný dosáhl věku [REDAKCE] [REDAKCE]. Tato skutečnost pak našla odraz i v právní kvalifikaci činu, kdy tento nebyl hodnocen jako trestný čin – zločin, nýbrž jako provinění ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb. Samotné obhajobě obžalovaného, že poslední styk nastal dne 2.10.2022, soud nevěřil, kdy z výpovědi obžalovaného bylo zjevné, že nezná datac jakýchkoliv událostí v souvislosti s jeho vztahem k poškozené, včetně data jejich narozenin, tedy lze úspěšně zpochybnit, že by si tento pamatoval datum jejich posledního pohlavního styku. Obžalovaný s poškozenou se zcela neshodli v tom, zda pohlavní styky byly chráněné, případně v tom, zda obžalovaný při nich ejakuloval, nicméně toto není pro samotné posouzení trestnosti daného jednání podstatné, jejich výpovědi se shodovaly v tom, že se jednalo o tři případy soulože (klasického vaginálního pohlavního styku) v době, kdy poškozené bylo [REDAKCE]let, o čemž obžalovaný věděl. Ostatně i matka poškozené sv. [REDAKCE] uvedla, že zpozorovala, že se obžalovaný poškozené líbí a byť její dcera popírala, že spolu „chodí“, tak ona osobně sdělovala obžalovanému, [REDAKCE]. Je možno uzavřít, že danými důkazy, tedy zejména výpovědí obžalovaného, v podstatě obdobnou výpovědí poškozené a podpůrně i výpovědí sv. [REDAKCE] (tato o samotném intimním soužití jmenovaných nevěděla) je skutek popsáný pod bodem 1 rozsudku dostatečně prokázán.
4. K jednání, jež se mělo odehrát dne 8.8.2023, uvedl obžalovaný následující. K jeho setkání s poškozenou došlo poté, co mu téhož dne kolem páté hodiny odpolední volala poškozená a zvala jej k sobě domů s tím, že mu přivezla dárek z Itálie (dotyčná byla v době předchozí na rodinné dovolené právě v Itálii). Obžalovaný jí měl sdělit, že je unavený a že přijde později, kdy následně šel spát, dal si budíka na 19:15 hod. a až poté, co se takto vzbudil, vyšel ze svého bydlíště ([REDAKCE] ulici, tedy v [REDAKCE]) a šel směrem na [REDAKCE], kde nasedl na [REDAKCE] a dojel na zastávku [REDAKCE], zde vystoupil a pokračoval pěšky směrem do [REDAKCE] bydlíště poškozené, kam dorazil přibližně ve 20 hod. Toto obžalovaný

uváděl při svém výslechu v přípravném řízení. Poněkud jinak líčil již tuto počáteční fázi setkání s poškozenou obžalovaný v hlavním líčení, kdy uvedl, že u jeho telefonátu s poškozenou byla přítomna jeho aktuální přítelkyně [REDAKCE] a nelíbilo se jí, že si poškozená s obžalovaným domlouvá schůzku, takže se následně pohádali. Jejich hádce měl být dále přítomen jeho kamarád [REDAKCE], který u něj v rozhodné době také byl. Obžalovaný uvedl, že z hádky s poškozenou vyrozuměl, že se s ním [REDAKCE] rozchází, nicméně dále vyličil, že šli společně se [REDAKCE] a [REDAKCE] na nákup. Takto šli nejprve do obchodu poblíž jeho ubytovny, kde koupili pytle do odpadkového koše a Savo. Ke skladbě nákupu obžalovaný uvedl, že nakupovali věci nutné k úklidu jeho domácnosti, neboť v době předchozí mu jeho matka vynadala, že tam má nepořádek a musí uklidit (matka obžalovaného toto potvrdila). Tímto obžalovaný vysvětloval přítomnost přípravku Savo a odpadkových pytlů ve svém batohu v době pozdějšího útoku. Oproti dané verzi však v přípravném řízení obžalovaný uvedl, že Savo ukradl v práci, stejně jako pytle (resp. v další části výpovědi v přípravném řízení obžalovaný připouští, že pytle možná koupil u „Vietnamce“). Pokud se soud snažil v hlavním líčení vysvětlit dané rozpory, tak lze uzavřít, že se to moc nezdařilo, kdy obžalovaný uvedl ne zcela logický argument, že v přípravném řízení neříkal pravdu, neboť nechtěl „toho Vietnamce“ do líčení události „zatáhnout“. Dále obžalovaný popsal, že jelikož jim ujela [REDAKCE], tak šli pěšky až k [REDAKCE], kde potkali kamaráda [REDAKCE], v důsledku konverzace s ním jim ujel [REDAKCE], takže nasedli do [REDAKCE] a dojeli na zastávku [REDAKCE] (pozn. zatímco [REDAKCE] jede do [REDAKCE] části [REDAKCE], [REDAKCE] zde nejedí, jezdí do [REDAKCE] části [REDAKCE], která sousedí s [REDAKCE]). Po vystoupení z [REDAKCE] šli do obchodního domu Hornbach (pozn. tento se skutečně nachází na dané zastávce) a zde zakoupili zalamovací nůž a hnojivo. Ke skladbě nákupu opět obžalovaný vysvětlil, že chtěl koupit dráty na nabíjení elektronické cigarety, které zde však nesehnal, a zalamovací nůž koupil proto, že jím chtěl řezat ty dráty (které nesehnal). K hnojivu uvedl, že jej chtěla [REDAKCE], neboť pěstuje v bytě kaktusy a další kytky a hnojivo mělo být na tyto rostliny, nicméně i toto zboží si dal obžalovaný k sobě do batohu (čímž současně vysvětloval další položku z obsahu svého batohu). Kromě toho už v batohu z domova nesl lepící pásky, které zde měl a používal je na různé opravy.

5. K této části výpovědi obžalovaného poznamenává pro větší přehlednost soud již nyní, že vůbec nekoresponduje s výpovědí sv. [REDAKCE] a [REDAKCE]. Sv. [REDAKCE] sice potvrdila, že měla být přítomna při telefonátu obžalovaného s poškozenou, který mezi nimi vyvolal hádku, jelikož ona na obžalovaného žárlila, nicméně dále již nepotvrzovala další dění. Tato sice uvedla, že šli nejprve nakupovat věci na úklid, kdy ona dovnitř obchodu nešla, nicméně poté podle ní měli jít celou dobu pěšky do Hornbachu (tedy neužili žádný dopravní prostředek) a zde koupili „hlínu pro pavouka“. Současně svědkyně uvedla, že od počátku byl plán jít takto pěšky do Hornbachu, tudíž na žádný dopravní spoj nečekali. Byla-li svědkyně vyzvána ke zdůvodnění svého poněkud nezvyklého tvrzení ohledně nákupu, tak uvedla, že obžalovaný vymyslel, že by si spolu mohli koupit pavouka, kterého chtěli chovat v teráriu, a do tohoto je třeba dát hlínu, proto jí daného dne v Hornbachu skutečně zakoupili. Pokud byla svědkyni ukázána fotografie přípravku na hubení mechu v trávniku, který byl nalezen na místě činu mezi věcmi, jenž měl zahodit obžalovaný, tak uvedla, že se jedná o tu hlínu, o níž hovořila. Dle svědkyně se před Hornbachem všichni rozešli a obžalovaný odjel [REDAKCE] za poškozenou (on sám uvedl, že šel pěšky). Sv. [REDAKCE] pak vyličil společný nákup ještě dalším způsobem, kdy popřel, že by šli do obchodu poblíž bydliště obžalovaného, tito jeli [REDAKCE] rovnou do Hornbachu. Svědek dále popřel, že by zaregistroval předmětného dne jakoukoliv hádku mezi obžalovaným a sv. [REDAKCE].
6. Dále obžalovaný popsal dění tak, že dorazil za poškozenou, odložil si batoh u ní v bytě a oba se šli projít, [REDAKCE]. Obžalovaný uvedl, že poškozené sdělil, že se s ním [REDAKCE] rozešla [REDAKCE]. Obžalovaný pak v přípravném řízení uvedl, že poškozené sdělil, že půjde za kamarádem a tato chtěla jít s ním. V hlavním líčení pak

upřesnil, že původně chtěl jít za kamarádem, ale rozhodl se, že půjde domů, což poškozené sdělil, ale ona přesto chtěla jít s ním. Oba proto vyšli z bytu poškozené a šli kolem [REDAKCE] (zde byli zachyceni na záznamu z kamer) a chtěli přejít velký silniční most, který dělí městskou část [REDAKCE] od části [REDAKCE] (před [REDAKCE], pozn. tudy by skutečně mohla vést cesta z bydliště poškozené do bydliště obžalovaného). Obžalovaný uvedl, že jelikož se za mostem nacházeli nějakí hluční lidé, poškozená se bála tudy jít, a proto změnili cestu. V hlavním líčení pak doplnil, že kromě toho poškozenou málem srazil nějaký projíždějící cyklista, což v ní také vyvolalo strach z další cesty, proto byla zvolena cesta kolem [REDAKCE] (zde se nachází další most, po němž je možno přejít do části, z níž se lze dostat na [REDAKCE]). Tudy dle obžalovaného chtěli jít, ale i na tomto mostě se pohybovali hluční lidé a poškozená se opět bála zde projít. K tomu uvedl obžalovaný, že kvůli jejímu strachu se rozhodl a také jí sdělil, že jí doprovodí domů a on půjde poté také domů (toto vylíčil obžalovaný v hlavním líčení). Vydali se proto cestou podél [REDAKCE] nahoru do kopce, kde končí obytná část [REDAKCE] a nachází se zde pole a les, které dále pokračují a navazují na městskou čtvrť [REDAKCE]. Když vyšli nad [REDAKCE] (prochází se úzkou cestou podél železného plotu), tak dle verze obžalovaného z přípravného řízení se jí on zeptal, zda by si nechtěla ještě jednou užít sex a ona souhlasila, dle verze z hlavního líčení se jej poškozená zeptala, zda by si ještě nechtěl užít sex. Následoval dle obžalovaného zcela dobrovolný pohlavní styk v podobě klasické soulože (poškozená na zádech a obžalovaný nad ní) na poli poblíž lesíka [REDAKCE], z kteréžto byli vyrušeni nějakým člověkem nejspíš venčícím psa. Obžalovaný uvedl, že poškozená se začala rychle oblékat, nicméně jak byla tma, tak nenašla všechny věci, takže on našel její podprsenku a kalhotky a vzal jí je do svého batohu.

7. Poté dle tvrzení obžalovaného si chtěla poškozená trochu odpočinout, tak šli hlouběji do lesa, kde je povalený plot, jež tvoří místo, na které se dá sednout. O tomto místě obžalovaný věděl, neboť zde chodil, takže tam s poškozenou došli. Vzhledem k tomu, že v hlavním líčení obžalovaný tvrdil, že do míst nad [REDAKCE] šli proto, že on chtěl doprovodit poškozenou domů a poté jít také domů, byl dotázán na skutečnost, proč při daném záměru šel s poškozenou v podstatě po celou dobu opačným směrem, než byl její domov. Na vysvětlenou je třeba uvést, že po dojetí polní cestou [REDAKCE] se bydliště poškozené nacházelo nalevo, zatímco místo, kde mělo dojít k pohlavnímu styku, a zejména pak místo, kam dále obžalovaný s poškozenou zašli, se nacházelo napravo, tedy svou cestou se od domova poškozené neustále vzdalovali, resp. šli přesně opačným směrem. Na toto reagoval obžalovaný právě tvrzením, že takto šli nejprve proto, že ať už z jeho popudu či popudu poškozené „si chtěli užít sex“, když po vyrušení v něm chtěli pokračovat, tudíž šli dále do lesního porostu. Zde si na uvedené mřížce (plotu) povídali a poškozená chtěla pokračovat v sexu, takže mu stáhla kalhoty a „vykouřila péro“. Zatímco v přípravném řízení obžalovaný tvrdil, že u této aktivity měla poškozená svlečenou horní část oděvu a stažené kalhoty, v hlavním líčení již uvádí, že byla zcela oblečená. K dotazu na důvod „stažených kalhot poškozené“ při poskytování orálního styku obžalovanému tento uvedl, že poté, co ho „vykouřila“, tak on jí „prstil“. Nutno říct, že ani tato verze logicky nenavazuje na jeho další výpověď, kdy uváděl, že orální styk s poškozenou přestal proto, že se začali hádat (tedy není zřejmé, kdy měl obžalovaný popsáním způsobem „stimulovat“ poškozenou, když už samotný orální styk skončil hádkou). V hlavním líčení pak obžalovaný zaujal verzi, že si kalhoty a trenýrky sundal on (k rozporu pak uvádí, že při výslechu na policii chtěl poukázat na to, že poškozená byla více iniciativní, ale za pravdivou verzi označil, že si oděv stáhl sám), poškozená ho nejprve stimulovala rukou (neuváděl v přípravném řízení), a poté mu poskytla orální styk. V hlavním líčení obžalovaný doplnil, že poškozená mu sama nabídla orální sex, který se měla v době, kdy on byl na Ukrajině, naučit s jiným klukem (toto mu měla sdělit). Podle obžalovaného se s poškozenou nejprve bavili o jejich vztahu na uvedené mřížce, to trvalo asi hodinu a půl, a teprve pak mu poškozená poskytla orální sex. V tu chvíli jí obžalovaný řekl, že „při tom myslí na [REDAKCE]“, což vyvolalo hádku. Při hádce si vzájemně nadávali, poškozená ho měla urážet, došlo ke strkání a poškozená mu dala i facku (opět o tomto nehovořil v přípravném řízení, což okomentoval tak, že nechtěl přiznat před vyslychajícím policistou, že od „holky dostal facku“). V hádce měla poškozená vzít Savo z jeho batohu a polít ho, on jí Savo vytrhl z ruky a chrstl jí ho na břicho.

Jelikož obžalovaný v dřívější fázi své výpovědi v hlavním líčení (oproti verzi z přípravného řízení) uváděl, že poškozená byla v době, kdy mu poskytovala orální sex, zcela oblečená, byl vyzván, aby se vyjádřil, jakým způsobem došlo k polití poškozené (ze zajištěných stop – oděvu poškozené bylo již v přípravném řízení zřejmé, že oděv poškozené nebyl poleptán jakoukoliv chemikálií). Obžalovaný vysvětlil, že si poškozená v průběhu jejich hádky chtěla obléct spodní prádlo, které měl on v batohu (protože ho vzal po jejich předchozím pohlavním styku ze země, když ve spěchu z místa odcházeli), takže se poškozená začala svlékat, aby si mohla následně obléct kalhotky a podprsenku. Takto si svlékla horní část oděvu a oblékla si podprsenku, kalhotky měla v ruce a začala si sundávat dolní část oděvu. V tu chvíli vypukla největší hádka, kdy po něm poškozená hodila něco z batohu, asi lepenku, šlo o něco kulatého, a poté vzala Savo a pocákala jím obžalovaného. V tu chvíli měla dle jeho slov na sobě jen podprsenku a boty, on jí poté sebral Savo z ruky a vylil trochu na ní, resp. jí ho chrstnul do oblasti břicha, poté dostal od poškozené facku a tato se po chvíli oblékla. Přes jistou absurdnost vylíčeného počínání poškozené, která se v hádce s obžalovaným měla „svléct, aby se mohla obléct“, při čemž dále prohledává batoh a nejprve z něj hází lepenku na obžalovaného a poté vytahuje Savo a chrstne jej na něj, je třeba dále podotknout, že oděv poškozené dle provedených analýz nebyl jakoukoliv chemikálií zasažen (což by se dalo předpokládat u podprsenky, kterou měla poškozená na sobě či u vrchní částí oděvu, který si dle slov obžalovaného měla poškozená následně na sebe obléci – tedy jej obléci na tělo potřísněné Savem).

8. Hádky se dle obžalovaného stupňovala, poškozená mu začala vyhrožovat tím, že ho udá na policii kvůli tomu, že měli sex, [REDAKCE] a kvůli tomu, že jí znásilnil. Obžalovaný uvedl, že neví, co slovy o znásilnění poškozená myslela. Následné dění popsal obžalovaný tak, že v podstatě, aby získal převahu v hádce, která ho značně rozčílila, tak vyndal nůž, jenž nosil v pouzdře zavěšeném u pasu. Výpověď vyzněla tak, že v daný moment předpokládal, že poškozená se „uklidní“, nicméně takový efekt nenastal a on nožem „švíknul“ u jejího krku, na což poškozená reagovala tak, že podle obžalovaného „začala rvát ještě více“. Poté jí nožem bodl do krku a poškozená se skácela k zemi. V hlavním líčení obžalovaný doplnil, že když vytáhl nůž, tak jí řekl „vypadni“ a přehodil si ho v ruce (byl čepelí dolů a přehodil ho čepelí nahoru), poškozenou odstrčil levou rukou, ona ho stále neposlouchala, tak švihl nožem. Na to poškozená zařvala a začala ještě více nadávat. Nožem mířil do oblasti krku a cítil kontakt nože s tělem, v tu chvíli si myslel, že jí zranil, ale vzhledem k tomu, že pořád nadávala, tak to vyhodnotil tak, že jí zasáhl jinam než do krku. Ona mu řekla, že jí říznu, ale neřekla kam, přičemž ho nechťela „pustit“. Daný výrok obžalovaný vysvětlil tak, že mu poškozená neustále bránila v odchodu tím, že se mu stavěla do cesty, což pokračovalo i ve chvíli, kdy jí řízl nožem a nůž měl nadále v ruce. K tomuto doplnil, že jelikož on si chtěl udělat cestu, a ona mu stála v cestě, tak usoudil, že bude nejlepší, když jí něco udělá a vypadne odtud. Takže velkou rychlostí máchnul nožem a trefil jí, tentokrát věděl, že to bylo do krku. Poškozená upadla a jeho napadlo, že jí zabil. Asi hodinu tam seděl a nevěděl, co dělat, pak jí zkusil ruku, ta byla chladná, z čehož dovodil, že je poškozená mrtvá. K dotazu soudu, zda se jí snažil nějak poskytovat pomoc či bezprostředně poté zjišťovat, zda žije, uvedl, že nikoliv. Obžalovaný dále k dotazům doplnil, že mezi „říznutím a bodnutím“ bylo tak 10 minut, při tom měl nůž pořád v ruce, stále se spolu hádali, on chtěl „zdrhnout“ a doslova uvedl: „když [REDAKCE] měla to zranění, tak jsem si uvědomil, že jsem to přehnal, ale těžce přehnal, bodnul jsem proto, aby mně už nestála v cestě“.
9. Následující situaci popsal obžalovaný v podstatě obdobně v přípravném řízení i hlavním líčení tak, že si uvědomil, že poškozenou zabil a je třeba nějakým způsobem danou situaci řešit, napadlo ho, že na sobě bude mít jeho otisky, takže jí musí svléct oblečení. Vysypal věci z batohu, aby zjistil, co vše tam má, byl tam zalamovací nůž, kterým jí odřezal oblečení. Pak dostal nápad strčit jí do pytle, ty měl rovněž v batohu, takže se jí pytle různě snažil lepit na tělo (toto lepil plastovou lepenkou, kterou měl také s sebou). Obžalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že byl ve stresu, nedokáže přesně uvést, kam jí pytle a lepenku lepil, nedokázal příliš vysvětlit ani to, proč na ní pytle lepil, nejspíš za účelem zakrytí povrchu těla. Ví, že jí dal pytel na nohy a ten zalepil lepenkou.

Bylo mu jasné, že musí odklidit tělo, takže poškozenou začal táhnout směrem ke srázu, který zde byl, a jelikož to šlo špatně, tak jí svázal ruce za zády (toto uvedl v přípravném řízení). V hlavním líčení uvedl, že jí ruce svázal za zády už ve chvíli, kdy jí oblepoval pytlí a lepenkou, neboť ho v tu chvíli napadlo, že to potřebuje udělat, považoval to za dobrý nápad, byť neví, k čemu to bylo dobré. Dále obžalovaný vyličil, kterak tělo poškozené táhl směrem ke srázu, tedy nejprve jí zatahl do již zmíněného pletivového plotu, poté jí přetáhl přes daný plot a poté svou váhou se tělo kutálelo ze srázu. Když se poškozená dokutálela dolů, obžalovaný jí zvedl na zde se nacházející větve, táhl jí za loket, takže se jí při tom povolila pouta, nicméně jí zůstala stále na ruce. Zde mezi stromy ve srázu tělo zakryl kůrou a odešel.

10. Věci poškozené jako mobilní telefon, klíče apod. posbíral do batohu, jinak její rozřezané oblečení, kusy pásky a tu špulku od lepící pásky naházal do pytle. Uvedenými kusy pásky myslí to, co nedrželo nebo se na něj přilepilo, tak to sundal a nyní dal do pytle. Později dospěl k závěru, že nemá smysl to ukrývat, takže cestou domů tyto věci vysypal na poli do křoví a nůž (zalamovací) vyhodil o pár metrů dál. Obžalovaný upřesnil, že si nevzpomíná, zda poškozené lepil lepenku i do obličejů, byl ve stresu. Upřesnil, že na poškozenou nelil žádnou kapalinu, stejně jako jednoznačně uvedl, že předmětného dne měl s poškozenou celkem tři pohlavní styky, všechny byly dobrovolné, bez jakéhokoliv násilí a poškozenou při tom nesvazoval. Dále obžalovaný uvedl, že kromě Sava měl v batohu ještě láhev s benzínem do zapalovače, ale s tou nic nedělal, pouze ho po něm možná hodila poškozená. Pokud byl na toto dotazován, když v době předchozí líčil, že po něm poškozená měla hodit lepenku, tak uvedl, že to možná nebyla lepenka, ale tato láhev (je třeba poznamenat, že láhev byla nalezena otevřená, víčko bylo mimo hrdlo láhve). V přípravném řízení při prověrce na místě činu uvedl k nalezené láhvi, že v závěrečné fázi skutkového děje tuto otevřel a nalil si tekutinu na ruce, poté láhev zahodil, což v hlavním líčení vysvětlil tak, že si toto vymyslel, neboť když se jej policisté ptali na nalezenou láhev, tak si myslel, že bude dobré jí zakomponovat do děje. Obžalovaný doplnil, že rukavice při činu nepoužil, byly jen vypadlé z batohu a on je dával zpět spolu s nožem, takže je možné, že na nich mohla být krev. Po činu a zahození věcí se vrátil domů, svlékl se a šel spát. Veškeré věci, které měl v batohu, tam nechal, pouze mobilní telefon poškozené převedl do továrního nastavení a asi [REDAKCE], která k němu ráno přišla, jej dala do nabíječky (ta to potvrdila). Současně uvedl, že měl v batohu i náramky poškozené, která si tyto sundala, když spolu měli sex na poli. K němu domů po ránu přišla [REDAKCE], řešili spolu, proč přišla, když ho chtěla opustit, říkala mu, že si to rozmyslela a on jí říkal, že udělal hroznou věc a musí si ji vyřešit (sv. [REDAKCE] hovoří odlišně). Poté přišla policie a zadržela ho. K dotazu soudu k jeho písemnému vyjádření k obžalobě, v němž bylo uvedeno (bod IV. 8) v podstatě to, že obžalovaný po prvotním útoku nožem měl strach z možných právních následků svého jednání, což vedlo k jeho přesvědčení, že jedinou možností je usmrcení poškozené, obžalovaný upřesnil, že po říznutí do krku měl strach z toho, že bude popotahován, souzen či deportován. Ve své výpovědi dále obžalovaný uvedl, že je rád, že poškozená přežila. Obžalovaný rovněž připustil, že má rád „tvrdší sexuální praktiky“, s nynější přítelkyní [REDAKCE] při sexu užívá svazování.
11. Odlišnou verzi děje pak vyličila poškozená [REDAKCE]. Tato byla vyslechnuta bezprostředně po činu v rámci přípravného řízení (ve dvou případech). Soud dle § 102 odst. 2 trestního řádu v hlavním líčení přehrál obrazový a zvukový záznam těchto jejích výpovědí, a to za splnění v daném ustanovení uvedených zákonných podmínek. Kromě toho soud následně přistoupil i k doplňujícímu výsledku poškozené při hlavním líčení (výslech byl proveden videokonferenčně, kdy poškozená byla v téže místnosti přítomna pouze s předsedkyní senátu, aby byly minimalizovány dopady sekundární viktimizace). Současně soud k tomuto výsledku předestírá, že jeho účelem rozhodně nebylo vyslechnout poškozenou znovu k celé události, v tomto ohledu soud vychází z její výpovědi z přípravného řízení, výslech měl směřovat pouze k upřesnění některých skutečností či vyjasnění rozporů. Dále je k výsledku nutné poznamenat, že poškozená vykazovala poměrně evidentní známky psychického diskomfortu či rozrušení, tedy tomuto bylo nutné přizpůsobit i způsob vedení výsledku.
12. Poškozená při své výpovědi v přípravném řízení nejprve sama vyličila událost tak, že dne 8.8.2023

jí volal obžalovaný, byl naštvaný a říkal jí, že když nevyjde ven, tak ví, kde je její mamka. Jelikož měla obavy, tak šla ven, bylo to kolem 20 hodiny, domluvili se, že se půjdou projít a donést kamarádovi obžalovaného nějaké věci, co měl obžalovaný v batohu. Šli kolem [REDAKCE] a tam jí obžalovaný zavázal ruce za zády lepenkou. Ona si v první chvíli myslela, že jde o hloupý žert, takže mu říkala, že to není moc vtipné. Když došli nahoru (pozn. od [REDAKCE] vede prudší svah zalesněným porostem ústící na pole), tak jí navíc přelepil lepenkou i pusou. Ona si stále myslela, že je to nějaká „blbá hra“. Pak jí ale povalil na zem a znásilnil, následně jí zvedl a dovedl do lesíka na to místo, „kde se to stalo“. Zde jí posadil na zem, vytáhl nůž a čepelí nože jí zvedal bradu, ptal se jí, zda se bojí, klekl si před ní, držel jí čepel u krku a po chvíli jí udělal tu řeznou ránu. Poškozená vyličila, že jí obžalovaný „nechal dvě hodiny“, koukal na ní a ptal se, zda jí teče krev, poté jí sdělil, že na ní „nemá tolik času“, že „než by vykrvácela, že to budou dva dny a dává jí na výběr mezi rychlou a nebolestivou smrtí a dlouhou a bolestivou“. Ona se rozbředla, obžalovaný přišel k ní, naklonil jí hlavu a bodnul jí do krku. Na to se skácela a „dělala, že je mrtvá“. Obžalovaný jí povalil na záda a začal jí rozřezávat oblečení, polil jí nějakou tekutinou, která štípala, nevnímala, že by i smrděla, a poté jí začal balit do pytle. Tyto věci měl obžalovaný dle poškozené v batohu, podle zvuku poznala kartónový nůž, kterým jí řezal oblečení. Poškozená popsala, že jí obžalovaný lepil igelitový pytel na nohy, dále jí nasazoval pytel i na hlavu, ale ten potom sundal, lepil jí igelity různě po těle, v jednu chvíli jí lepil i lepenku přes nos, když ústa už měla lepenkou zalepená. Poté se jí snažil přetáhnout přes mřížku, která tam byla, což se mu povedlo poté, co si udělal úchyt z lepenky, který jí dal kolem krku a za ten jí přetáhl či překulil přes mřížku. Ona se kutálela ze svahu, kromě toho jí obžalovaný tahal, až se zastavila o stromy, co zde byly. Popsala, že v podstatě byla zachycena zadní části těla mezi větvemi a trup spolu s nohama měla výše, takže měla v podstatě zaklíněné tělo do „věčka“. Obžalovaný jí začal zahazovat kládami, znovu jí nalil nějakou tekutinu mezi nohy a na závěr jí dupnul na krk zezadu, což podle ní dělal proto, že jí asi „koukala hlava“. Ona počkala, až obžalovaný odejde, pak si uvolnila lepenku na rukou, vzala si přes sebe pytel, který měla nalepený na těle, neboť začalo pršet a hledala cestu zpět. Takto došla k domu a zde klepala na okno u kamarádky sv. [REDAKCE], ta jí otevřela, se svou matkou jí pustily dovnitř a zavolaly záchranku.

13. Po tomto vyličení děje vyslyšající vyšetřovatelka poškozenou konfrontovala s verzí obžalovaného o tom, že před samotným činem měli být oba u poškozené doma [REDAKCE]. Na to poškozená uvedenou událost popřela, když až poté, co jí vyšetřovatelka seznámila se skutečností, že policie má k dispozici kamerové záznamy z místa, na nichž budou zřejmé časové údaje jejich pohybu, tak poškozená připustila, že to byla ona, kdo původně obžalovanému volal, aby za ní přišel, stejně jako uvedla, že po procházce parkem šli oba k ní domů [REDAKCE]). Poškozená uvedl, že k tomuto došlo poté, co jí obžalovaný řekl, že se s ním rozešla jeho přítelkyně [REDAKCE]. K dotazu, proč při své výpovědi policejnímu orgánu lhala, uvedla, že se bála, neboť nemá dovoleno vodit si domů lidi (událost se měla odehrát ve chvíli, kdy matka poškozené nebyla doma). Poškozená tak připustila, že obžalovaný k ní přišel kolem 20 hod., odložil si u ní batoh a šli se projít, [REDAKCE] a pak obžalovaný říkal, že musí odnést věci kamarádovi a zda poškozená nechce jít s ním. Měli jít přes [REDAKCE] most u [REDAKCE] s tím, že kamarád někde v těch místech bydlí. Když zde došli, tak obžalovaný tvrdil, že u tohoto mostu „řvou nějakí lidé“, nechtěl tudy jít, aby nemusel řešit nějaký konflikt, a proto změnili směr cesty a šli podél [REDAKCE] nahoru. Zde jí cestou obžalovaný zalepil nejprve ruce za zády, a poté i ústa a to tak, že jí na obličej přes ústa nalepil kus lepenky. Povalil jí na zem, na záda tak, že ležela na zalepených rukou, stáhl jí kalhoty dolů ke kotníkům, kalhotky taky, on si taky rozepnul kalhoty, také si je stáhl a vnikl do ní. Podle ní nevyvrcholil a po chvíli přestal, přičemž ona neví proč. Postavil jí, oblékl a odvedl na to konečné místo. Zde dle poškozené seděli na mřížce, přičemž jí obžalovaný na chvíli sundal pásku z úst a říkal, že si vzal nějaké prášky a umírá, že mu chladne tělo, že tam zůstane. Z výpovědi poškozené bylo zřejmé, že nerozuměla přesně tomu, co tím obžalovaný míní, ani proč to říká. Poté došlo k tomu, že jí nožem zvedal bradu a ptal se jí, zda se bojí a ona mu naznačovala, že má strach. Poté uvedla, že jí znovu přelepil ústa lepenkou, tentokrát přes kapuci mikiny dokola. Zde nastal určitý

rozpor ve výpovědi, kde poškozená nejprve uvedla, že si nasadila kapuci, později, že jí ji nasadil obžalovaný. Současně uvedla, že tou dobou již neměla u sebe osobní věci jako mobilní telefon, klíče apod., neboť si je k sobě vzal obžalovaný poté, co jí znásilnil na poli. Následně vyslyšající opět poškozenou konfrontovala s verzí obžalovaného, že mu na daném místě měla poskytnout orální sex, což poškozená opět odmítá a při doplňujícím dotazu, zda v danou chvíli mezi nimi k takovému kontaktu došlo, poškozená připouští, že v době, kdy neměla na mřížce zalepená ústa jí obžalovaný řekl, že „když nebude dělat scény a brečet a udělá to“, tak se jí nic nestane, poté si stáhl kalhoty a ona „mu to vykourila“. Poškozená doplnila, že při tomto u obžalovaného došlo k vyvrcholení, ona měla sperma na obličejí a on jí ho utřel její mikinou. Poškozená upřesnila, že v tu dobu měla veškeré oblečení na sobě. Teprve poté jí obžalovaný posadil a zalepil jí ústa kolem hlavy přes kapuci mikiny. Poškozená jednoznačně popřela, že by kdykoliv v průběhu daného děje vyhrožovala obžalovanému, že ho „udá“. Obžalovaný jí měl poté posadit na zem, sednout si před ní „na bobek“, přiložit jí nůž pod krk a říznout jí. Říznutí poškozená popsala tak, že obžalovaný po přiložení nože na krk na tento tlačil a pak nůž táhl. Následně poškozená zopakovala, že jí měl obžalovaný říct, že než by vykrvácela, tak to bude trvat dva dny a on jí dává na výběr mezi rychlou a nebolestivou nebo bolestivou a dlouhou smrtí. Poškozená popsala, že s lepenou na ústech naznačovala, že nechce nic z toho, takže se obžalovaný zvedl a bodnul jí špicí nože do krku. Poškozená popsala, že cítila bodnutí až na druhé straně krku, vnímala krvácení a upadla obličejem na zem a „hrála mrtvou“. Dále poškozená upřesnila, že když byl obžalovaný u ní, tak měla zavřené oči a snažila se chovat tak, aby nepoznal, že žije, když vnímala, že je dál, tak se dívala. Doplnila, že na ní obžalovaný svítil mobilním telefonem, žádné jiné známky toho, že by zjišťoval, zda žije, nepopsala. Po přerezáni oblečení při jejím svlékání jí obžalovaný převaloval, aby se mu oděv podařilo sundat. Poškozená upřesnila, že na ní obžalovaný lil nějakou tekutinu dvakrát, poprvé, když jí svlékl, tak jí polil horní část těla, a potom v závěrečné části děje, když jí zasypal kůrou v době, kdy jí odtáhl ze srázu do křoví, tak jí nalil tekutinu do oblasti klína. Nevnímala žádný zápach tekutiny, pouze to štípalo, uvedla, že se bála, že jí obžalovaný zapálí. Poškozená současně vypověděla, že když jí obžalovaný „dělal to na tom krku“ tak byl jiný, „někdo mu přeplo“. Obecně pak poškozená popsala, že obžalovaný měl zálibu ve zbraních a nosil je, jednou přišel i k nim domů s mačetou, což se matce nelíbilo. K dalším dotazům k vzájemné komunikaci při činu poškozená uvedla, že když se jí obžalovaný ptal, co cítí, tak jí současně říkal, že je první, koho se ptá na pocity, ale není první, které to dělá, pak taky říkal, že má dluhy, chtějí mu vzít byt a on k ní něco cítí a že když se chce zabít, tak ona půjde taky, aby tam nebyl sám. Pokud byla znovu při výslechu v přípravném řízení dotazována na důvody zamlčení některých skutečností, tak uvedla: „Bála jsem se prostě, že by to mohlo bejt na mě, že prostě, nevím, prostě jsem se bála.“

14. Z doplňujícího výslechu poškozené v hlavním líčení soud zjistil následující skutečnosti. Když poškozená odcházela s obžalovaným ze svého bytu, tak měli v plánu jít odevzdat věci kamarádovi obžalovaného [REDAKCE], což jí obžalovaný řekl ještě u ní doma. Mělo se jednat o nějaké věci na zahradu, něco jako hnojivo (pozn. mezi věcmi „zahozenými“ obžalovaným byl přípravek na hubení mechu v trávníku). S tím, aby šla poškozená s obžalovaným, přišel on sám a řekl jí, že jí potom dovede domů. Poškozená uvedla, že obsah batohu obžalovaného po celý večer neviděla, pouze když mu batoh podávala, tak jí přišel těžký a on jí říkal, že tam má věci pro [REDAKCE]. Poškozená potvrdila, že ten den měla na obou rukou náramky, ale neuvědomuje si, jak se dostaly k obžalovanému do batohu. Nicméně poznamenala, že když jí „to převazoval potom, když ležela“, tak už náramky neměla, ale neví, co bylo mezi tím. V okamžiku, kdy jí poutal ruce, tak je na rukou měla, což uvedla jednoznačně. Poškozená současně potvrdila, že celou dobu byla při vědomí, pouze po říznutí do krku se jí chtělo spát, ale vše vnímala. Nad rámec řečeného v přípravném řízení uvedla, že když jí obžalovaný povalil na poli při prvotním útoku, tak jí dusil rukou – naznačila úchop do tzv. kravaty – ale neví, zda se to stalo před nebo po znásilnění. K dotazu soudu jednoznačně potvrdila, že měla po celou dobu svázané ruce za zády, nikdy nedošlo k tomu, že by jí obžalovaný ruce uvolnil, nicméně uvedla, že jí obžalovaný ruce „dolepoval“ v době, kdy jí bodnul do krku a ona se skácela k zemi. Celou dobu jí obžalovaný na

jednotlivá místa vodil za loket se svázanýma rukama za zády. Poškozená upřesnila, že poté, co došlo k orálnímu styku jí obžalovaný nasadil kapuci od mikiny a nalepil lepenku kolem celé hlavy přes kapuci. Kromě toho poškozená k dotazu soudu upřesnila, že v době útoku nožem obžalovaný nevypadal rozčileně, mluvil klidně, situaci popsala tak, že „to bylo děsivé, nepoznávala jsem ho, blbě se usmíval, vypadal děsivě“. Poškozená byla dotazována i na chování obžalovaného bezprostředně poté, co se měla po bodnutí nožem do krku skácet k zemi, zda se obžalovaný projevoval rozčileně, roztěkaně, zmatečně, kdy toto zcela popřela, uvedla, že registrovala pouze to, že kouří. Poškozená ještě doplnila, že prvotně manipuloval obžalovaný s nožem už v době, kdy byli na mřížce (před orálním stykem), ona měla v té době odlepenou lepenku z úst a on se ptal, co cítí a říkal další věci, jak již bylo uvedeno, a při tom jí zvedal bradu špičkou nože a s nožem dělal prudké pohyby a naznačoval bodnutí. Poté zandal nůž a zvedl jí z mřížky, následoval orální styk, a teprve poté došlo k již popsanému útoku nožem na krk poškozené. Poškozená dále uvedla, že za celý večer spolu s obžalovaným neměli žádný spor či hádku. Kromě prvotního sexuálního útoku, kdy jí obžalovaný stáhl kalhoty a kalhotky, byla po celou dobu zcela oblečená, a to i při orálním styku. Předsedkyní senátu byla při výslechu poškozená názorně konfrontována s tím, že s ohledem na způsob rozřezání jejich oděvů (rukávy byly rozříznuté jen zčásti, nikoliv po celé délce ruky), nebylo možné přes spoutané ruce horní část oděvu, tedy ani triko, ani mikinu, sundat. Poškozená poté, co se přesvědčila, že toto odpovídá realitě, zopakovala, že ji přijde, že měla ruce celou dobu svázané za zády, ale nepamatuje si. Stejně tak trvala poškozená na tom, že při orálním styku obžalovaný vyvrcholil na její obličej a sperma jí utíral do její mikiny, a to do horní části mikiny pod kapuci. Rovněž v hlavním líčení poškozená setrvala na popěrném stanovisku v tom, že obžalovanému nevyhrožovala „udáním“, a to i po vysvětlení, že tato událost by rozhodně nemohla mít jakýkoliv negativní vliv ve vztahu k její osobě. K osobě obžalovaného poškozená uvedla, že ho měla ráda; i poté, co se rozešli, byli kamarádi. Své současné pocity k obžalovanému popsala tak, že si pořád nedokáže spojit, že to byl jeden a ten samý člověk a pořád jí „to bolí, že to byl on“.

Poškozená opět k dotazu na důvody svého předchozího zamlčení některých skutečností uvedla, že „se bála, že se to mamka dozví a že by z toho mohla mít nějaké problémy“. K následkům útoku poškozená uvedla, že s fyzickým zraněním docházela ob dva dny na ošetření po dobu asi měsíce, kdy jí to současně bolelo. Na krku poškozené byla viditelná jizva po sešití rány. Dále poškozená popsala, že je podrážděná, „protivná na lidi“, bojí se více tmy, když vidí podobnou osobu obžalovanému, tak musí např. vystoupit z autobusu, mívá panické ataky, a to i ve škole, kdy může odejít z výuky. Budí se ze spaní a opakuje se jí událost.

15. Sv. [REDAKCE], matka poškozené, uvedla, že událost se odehrála, když nebyla doma, zjistila jí díky telefonátu, po němž se dostavila za poškozenou do nemocnice. Zde se od dcery dozvěděla, že jí obžalovaný ublížil, znásilnil jí a řízl, dcera jí vyprávěla, že spolu šli ven, že jí svázal, znásilnil, že tomu nechtěla věřit, mluvila o posazení na mřížku, říznutí, „pak nějak nechtěl čekat, tak jí bodl a shodil ze srázu“. Obžalovaného svědkyně znala, představila jí ho dcera a tvrdila jí, že jsou pouze kamarádi, ale současně říkala, že se jí líbí, takže svědkyně připustila, že tušila, že spolu chodí, nicméně dcera jí to nepřiznala.

Současně svědkyně potvrdila, že její dcera měla zákaz vodit si domů kamarády bez jejího vědomí. Z výpovědi svědkyně vyplynulo, že o tom, že poškozená měla [REDAKCE], se dozvěděla od policie, tedy poškozená jí o tomto neřekla ani poté, co sama v tomto smyslu vypovídala na policii a měla se jí s tímto svěřit až později několik dní po výpovědi sv. [REDAKCE] na policii. Stejně tak z výpovědi svědkyně vyplynulo, že dosud není informována o tom, že útoku měla předcházet návštěva obžalovaného u nich doma, [REDAKCE] svědkyně evidentně nevěděla ani o tom, že v průběhu útoku mělo kromě vynucené soulože dojít i k vynucení orálního styku. K následkům na zdraví poškozené uvedla svědkyně, že dceru „bolelo“ říznutí na krku, stejně jako i modřiny na těle, v důsledku bolesti nemohla poškozená spát, což trvalo asi měsíc. V současné době je poškozená uplakaná, budí se v noci, je podrážděná,

nedůvěřivá, např. musí vystoupit z MHD, když vidí někoho podobného obžalovanému. Její dcera chodí k psychologovi, byl jí doporučen i psychiatr, ale stále čekají na objednání. Z jejího pohledu dceru nejvíce trápí, že nechce uvěřit, že jí to obžalovaný udělal, když se znali.

16. Bezprostředně po činu se s poškozenou setkaly sv. [REDAKCE] a její matka [REDAKCE], což byly právě osoby, k nimž dorazila poškozená přímo po útoku, když zaklepala na jejich okno a ony jí pustily k sobě do bytu. Obě shodně potvrdily, že poškozená byla nahá, špinavá, přes sebe měla igelitový pytel, byla od krve, měla ránu na krku a hovořila o tom, že jí obžalovaný znásilnil a bodnul či pořezal. Následně jí volaly sanitku. Sv. [REDAKCE] pak doplnila, že večer před tím viděla poškozenou odcházet s obžalovaným kolem 22 hod. z domu, obžalovaný vypadal našťavaně a poškozená jí říkala, že jdou odnést něco kamarádovi. Sv. [REDAKCE] uváděla i další podrobnosti, které jí poškozená měla sdělit, nicméně současně připustila, že se o události bavila i se sv. [REDAKCE], tedy s ohledem na věk svědkyň [REDAKCE], lze připustit určité vzájemné ovlivňování výpovědí. Sv. [REDAKCE], sestřenice poškozené, uvedla, že s poškozenou hovořila po jejím propuštění z nemocnice – tentýž večer po činu – přičemž popsala, že poškozená hovořila o mřížce, hraní si s nožem, říznutí, ptaní se „zda jí teče krev“, bodnutí, řezání oblečení, znásilnění, strachu ze zapálení, zavázání rukou, šlápnutí na krk. Svědkyně hovořila chaotičtěji a sama připouštěla, že se v tom „ztratila“ a není si jistá pořadím vyličených jevů. Sv. [REDAKCE] hovořila i o tom, že poškozená mluvila o svázání rukou a polití tekutinou. Obdobně i sv. [REDAKCE] uváděl, že mu později při osobním setkání poškozená říkala, že jí měl obžalovaný lepenkou svázat ruce, zalepit pusu, rozřezat oblečení, znásilnit jí, pobodat, polít a shodit ze srázu. S výjimkou sv. [REDAKCE], která byla vyslechnuta v hlavním líčení, u zbylých uvedených svědků soud za splnění zákonných požadavků pouze četl jejich výpovědi z přípravného řízení, kdy má za to, že tento postup byl dostačující a jevil se vhodným i s ohledem na věk svědků. Z výpovědí všech uvedených svědků je zřejmé, že jim poškozená k činu sdělovala to, že jí měl obžalovaný, jak znásilnit, tak bodnout či říznout do krku, přičemž jim měla vyličit i další detaily, které se shodují s její výpovědí.
17. Prvotní úkony s poškozenou po činu prováděla policistka por. Mgr. [REDAKCE], kdy tato byla rovněž vyslechnuta v hlavním líčení, kde uvedla, že prováděla prohlídku těla poškozené, přičemž na jejím těle zaznamenala otisk stopy obuvi v oblasti zad, toto místo na fotografiích označila jako skvrnu na levé části zad u lopatky (na toto byla dotazována, neboť toto zranění v podobě otisku obuvi se dále neobjevilo v žádných listinných materiálech). Po provedení prohlídky těla svědkyně vytěžila poškozenou, což prováděla tak, že si na místě činila písemné poznámky a tentýž den na jejich základě vyhotovila úřední záznam z 9.8.2023 (byl rovněž dle § 211 odst. 6 trestního řádu proveden k důkazu). I z tohoto záznamu, byť si je soud vědom, že tento důkaz nemá hodnotu výpovědi konkrétní osoby, je zřejmé, že poškozená policistce sdělovala údaje o tom, že měla být znásilněná a pořezána (současně použila i verzi o svém „vylákání“ z bytu). Svědkyně dále potvrdila, že poškozená byla ve velmi špatném psychickém stavu, provedení úkonu bylo velmi náročné, poškozená nejprve vůbec nemluvila.
18. Sv. [REDAKCE] kromě již výše uvedeného (ohledně nakupování věcí cestou obžalovaného k poškozené) vypověděla, že je přítelkyní obžalovaného, poškozenou zná, ví, že dřív chodila s obžalovaným, s nímž se i po svém rozchodu dále vídali, což svědkyni vadilo. Potvrdila verzi obžalovaného v tom, že když 8.8.2023 volala obžalovanému poškozená, ona byla hovoru přítomna, následně se s obžalovaným pohádali a ona řekla, že se s ním rozchází. Příliš soudu nedovedla vysvětlit, proč s ním poté šla nakupovat, stejně jako proč za ním přišla následujícího rána. K tomu svědkyně uvedla, že když následující ráno přišla za obžalovaným, tento spal a později pro něj přišla policie, v mezidobí si nic nestihli říct. Tedy nepotvrdila výpověď obžalovaného, že jí měl ráno po probuzení říct, že udělal něco hrozného a bude si to muset vyřídit. Stejně jako se odklonila od své výpovědi z přípravného řízení, kdy uvedla, že když do bytu přišla policie, tak se obžalovaného ptali, zda pořezal holku a on jim na to odpovídal, že tato chtěla spáchat sebevraždu a on jí pomáhal. K intimnímu soužití s obžalovaným svědkyně uvedla, že zkoušeli svazování rukou při sexu, ale „je to nepohodlné“, a tak už to nedělali. Opět se tato

výpověď příliš neshodovala s tím, co svědkyně uváděla v přípravném řízení, kdy připustila opakované obdobné sexuální praktiky s obžalovaným. Nicméně svědkyně uvedla, že veškeré sexuální praktiky provozované s obžalovaným byly z její strany vždy dobrovolné.

19. V hlavním líčení pak byli vyslechnuti i rodiče obžalovaného, sv. [REDACTED] a [REDACTED], kteří se však vyjadřovali spíše k osobě obžalovaného a soužití s ním. Uvedli, že v rozhodné době žil na ubytovně se svým bratrem, oni zde sice taky pobývali, ale současně žili i v [REDACTED], kdy matka obžalovaného uvedla, že kontrolu nad syny vykonávala pomocí kamery instalované na dané ubytovně a telefonicky. Díky tomu znala poškozenou, viděla ji několikrát na dané kameře, tedy že přišla s obžalovaným k němu domů (to poškozená potvrdila). Jinak rodiče obžalovaného obecně uvedli, že obžalovaný měl problémy ve škole, kterou nedokončil, posléze se vyskytly i určité problémy v zaměstnání, nicméně v rozhodné době pracoval na pile. Zmíněn byl i problém obžalovaného s odcizením a nabouráním auta, které užíval jeho otec, kterýžto incident skončil jeho trestním stíháním a odsouzením. Oba rovněž potvrdili, že obžalovaný „utíkal“ z domova, toto se opakovalo, v jednom případě jej nechali i hledat policií. Nicméně tyto problémy považovali za vcelku běžné projevy puberty.
20. Než se soud bude věnovat hodnocení jednotlivých výpovědí a důvodům, pro které některé z nich považuje za věrohodné a jiné nikoliv, stručně rozvede skutečnosti zjištěné na základě dalších důkazů, neboť tyto důkazy pak mají dle názoru soudu podstatný vliv na hodnocení daných výpovědí. Bezprostředně po činu bylo provedeno ohledání místa činu, a to celkem dvakrát, poprvé dne 9.8.2023 (viz protokol o ohledání místa činu čl. 296 a násl.), kdy byl ohledán prostor místa činu a zajištěny stopy popsané v daném protokolu (místa jejich nálezu jsou zakresleny v mapě viz čl. 299). Soud bude dále toto ohledání označovat zkratkou „OMČ 1“. Dále byla další část lesního porostu ohledána následujícího dne, tedy 10.8.2023, což je zachyceno v protokolu o ohledání místa činu čl. 325 a násl., mapa daného místa je znázorněna na čl. 327 (dále jen „OMČ 2“). Z protokolu o OMČ 1 je zřejmé, že již v přední části trasy, kudy dle slov obou měli procházet obžalovaný s poškozenou, u menšího pole po vstupu nad [REDACTED] byly nalezeny stopy, a to pruh lepenky a kousek od daného místa smotek stříbrné lepenky a další pruh lepenky (místa nálezu jsou zakreslena na mapě viz čl. 299 – body 1, 2, 3). Pro úplnost soud uvádí, že uvedené stopy byly nafoceny, soud si vyžádal i detaily fotografií (viz CD čl. 1142, detail „stříbrného smotku lepenky“ na čl. 1143-1145.) Samotné stopy v podobě nejen tohoto, ale i dalších „lepenkových smotků“ nebyly zachovány, neboť byly při zajišťování biologických a jiných stop rozmotány – tedy zachovaly se v podobě materiálu, nikoliv původního tvaru. Každopádně z daného protokolu vyplývá, že poblíž místa, kde mělo dojít k prvotnímu útoku obžalovaného, tedy v místě, kde poškozená tvrdila, že již měla svázané ruce za zády a lepenku přes ústa a obžalovaný jí povalil a znásilnil, zatímco obžalovaný tvrdil, že na tomto místě ještě lepenku vůbec neužíval, došlo k nálezu hned tří kusů lepenky, a to dvou pruhů a jednoho smotku (je nutno říci, že byt' se jedná v podstatě o smotek do tvaru půlkruhu, nelze jej nejspíš hodnotit jako něco, co by nutně muselo být použito na spoutání rukou, může jít i o shluk více splených kusů lepenky). Pro soud je však podstatná jiná záležitost než to, za jakým konkrétním účelem byl užit který kus dané lepenky, a to totiž, že pokud by platila verze obžalovaného, že s lepenkou započal nakládat až v závěrečné fázi útoku, tedy v době, kdy měl za to, že je poškozená mrtvá a snažil se zakrýt tělo, tak toto se odehrálo na místě značně vzdáleném od místa, kde byly nalezeny dané kusy lepenky (místo je zřejmé z mapy OMČ 2, čl. 327, u bodů 1-4). Soud považuje s ohledem na lesní porost všude okolo za nemožný přenos např. větrem, stejně tak je naprosto nepravděpodobný přenos např. venčícím se psem – šlo o celkem tři kusy lepenky, navíc nikoliv na zcela totožném, ale blízkém místě. Uvedený nález lepenek v daném místě tak podporuje verzi poškozené, která uváděla, že již na tomto místě bylo obžalovaným s lepenkou nakládáno. Soudu samozřejmě není zřejmý přesný účel, za nimž „vznikly“ zrovna nalezené kusy lepenky, ale mohlo se jednat o odříznuté kusy (stejně jako např. pádem kotouče lepenky či zamotáním se lepenky mohl vzniknout nepoužitelný shluk lepenky, který mohl obžalovaný odřezat a „smotat“ dohromady). Každopádně pokud by platila verze obžalovaného, tak na daném místě by nemohla být lepenka nalezena. Obžalovaný

v rámci prověrky na místě činu nabídl verzi, že lepenka se do daných míst mohla dostat na jeho oděvu, když se touto cestou vracel po skončení útoku. Kromě malé míry pravděpodobnosti, že by se takto na oděvu zachytily tři kusy lepenky (z toho jeden poměrně velký smotek) a všechny souhrou náhod odpadly na přibližně stejném místě, odporují verzi obžalovaného opět další stopy zajištěné na místě činu. Obžalovaný vypověděl, že při svém odchodu z místa vysypal věci, které posbíral po činu (oděvy poškozené, zbytky lepenky apod.) v lese do křoví. Tyto věci byly nalezeny a místo jejich nálezu je opět zřejmé z mapy k OMČ 1 – jedná se o bod označený č. 7. Zde byl nalezen zbylý kotouč lepenky – tyrkysové, podprsenka poškozená, triko a mikina poškozená, na mikině přes kapuci je evidentní přelepení stříbrnou lepenkou, kalhotky poškozené, bota s ponožkami, igelitový pytel polepený lepenkou, smotek tyrkysové lepenky a zahradnický přípravek „Mech-stop“. Nález tak koresponduje s tím, co uvedl obžalovaný, tedy že na místě odstranil veškeré věci poškozené a další věci, co zde „zbyly“ a odhodil je do křoví u pole. Z toho je zřejmé, že cesta obžalovaného domů musela vést místem, kde byly věci nalezeny a ten, jak uvedl, pokračoval směrem na [REDAKCE] (čl. 299 od bodu 7 podél lesa směrem k bodu 5). K tomu, aby z něj mohly „odpadnout“ smotky lepenky nalezené v místech označených body 1-3 (stále na stejné mapě) musel by odbočit z přímé cesty podél lesního porostu doleva a vstoupit do daného lesíka (na mapě je vidět lesní cesta, kterou by musel použít). Nicméně pokud by se vydal danou cestou, tak by sice procházel místy, kde byly nalezeny předmětné lepenky, nicméně by musel nutně minout bod označený na dané mapce č. 5, který se nachází v horní části lesa sousedící s polem nedaleko začátku osídlené zóny, když v daném místě označeném č. 5 byl nalezen zalamovací nůž, který obžalovaný dle svých slov také odhodil cestou z místa činu. Tedy pokud platí verze obžalovaného, že cestou z místa zahodil věci poškozené i zalamovací nůž a poté šel směrem na MHD, tak nemohl procházet místy, kde byla nalezena lepenka, a naopak pokud by šel těmito místy, pak by se za účelem zahození zalamovacího nože musel „vracet“ a poté jít zpět na MHD, což nedává žádný smysl. Vysvětlení obžalovaného ohledně možného „přenosu“ lepenky z konečného místa činu do místa, kde byla nalezena, tak odporuje logice.

21. Jak již bylo výše naznačeno určité rozpory ve výpovědi poškozené soud shledával v tom, že její způsob vylicení děje v té části, kdy jí obžalovaný sundával oděv, odporoval zjištěným skutečnostem (přes svázané ruce nebylo možno při způsobu rozřezání oděvu tento svléct). Poškozená pak uváděla, že po celou dobu útoku, od prvotního spoutání rukou v době, kdy procházeli kolem železného plotu u [REDAKCE], měla po celou dobu stejná pouta na rukou – obžalovaný jí je nikdy neuvolnil až do závěrečné fáze, kdy jí zanechal v lese. Tento rozpor pak soud vysvětluje na základě dalších stop zajištěných na místě činu. Jak již bylo řečeno obžalovaný cestou z místa činu „zahodil“ oděvní součásti poškozené a další věci, které na místě sebral poté, co tělo poškozené zakryl v křoví. Uvedené věci byly nalezeny v místě označeném na mapce čl. 299 bodem 7. Zde kromě oblečení poškozené a igelitu byl nalezen další smotek, tentokrát tyrkysové lepenky (ve věci nebylo sporu o tom, že obžalovaný měl s sebou dva kotouče lepenky – jeden stříbrný a druhý tyrkysový). Tento smotek je na fotografiích čl. 317 a 318, jeho zvětšený detail obsahuje CD čl. 1142 (zvětšené foto viz čl. 1146-1148). Zatímco účel dříve zmíněného nalezeného smotku lepenky je možno považovat za sporný, má soud za to, že u tohoto smotku lepenky je z jeho velikosti i tvaru zcela zřejmé, že byl užit jako pouta na slepení rukou v oblasti prstů a zápěstí k sobě (s ohledem na velikost či zúžený tvar lepenky směrem k místu, kde lze předpokládat úchyt prstů ruky). Tento smotek pak byl nalezen spolu s věcmi poškozené, když kromě toho byl nalezen další lepenkový smotek – stopa č. 7 u OMČ 2 – foto viz čl. 343 – 344, zvětšené foto viz čl. 1149. Uvedený další smotek pak byl nalezen spolu s igelitem v místě, kde se měla nacházet poškozená poté, co jí zde odtáhl obžalovaný, zakryl kůrou a opustil místo. Poškozená uvedla, že poté, co se jí podařilo vyprostit ruce z lepenky, z místa odchází, tedy lze předpokládat, že nalezený smotek lepenky na tomto místě je právě ten, který si sundala z rukou. Poškozená i popisovala, která pohybovala prsty a postupně se z lepenkových pout dostala, kdy lze říci, že daný smotek, jenž tvarově opět zcela odpovídá poutům na ruce, má uvolněnou část v místě, kde lze předpokládat, že bylo pohybováno prsty. Byly tak nalezeny hned dva smotky evidentně sloužící jako pouta na ruce za současného tvrzení obžalovaného, že poškozené spoutal

ruce jednou, a to v závěru činu, když chtěl odtáhnout její tělo. Jeho výpověď tak potvrzuje existenci smotku nalezeného jako stopa č. 7 při OMČ 2, ale je v rozporu s existencí dalšího smotku evidentně sloužícího jako pouta nalezeného spolu s dalšími věci poškozené. Navíc tyrkysový smotek nalezený spolu s věcmi poškozené (stopa č. 12 u OMČ 1), jak je vidět na detailu fotografií (čl. 1147 a 1148), je evidentně rozříznut v dolní části ostrým nástrojem. Je zde patrné, že několik vrstev lepenky nalepených na sobě je přeríznuto, kdy jde o ostrý okraj řezu na obou koncích. Současně jde o rozříznutí v místě, kde lze předpokládat, že po takovém řezu je možno lepenku z rukou snadno sejmout. Dle názoru soudu je možno z tohoto dovodit jediné logické vysvětlení nálezu daných stop, totiž že obžalovaný musel lepenku – stopu č. 12 u OMČ 1 odříznout poškozené z rukou, nejspíš, když se jí snažil svléct – poté mohl nejen stáhnout vrchní díly oděvu poškozené, ale i její náramky, čímž se současně daný smotek ocitl mezi ostatními věcmi poškozené, a proto byl společně s nimi „odklizen“, a následně jí ruce musel znovu zalepit, a to lepenkou nalezenou jako stopa č. 7 u OMČ 2. Tento závěr by pak odpovídal verzi poškozené, která sice uváděla, že podle ní jí obžalovaný nikdy ruce neuvolnil, nicméně současně připustila, že v době, kdy ležela a předstírala, že je mrtvá a obžalovaný jí svlékal, tak jí „dotahoval“ lepenkou ruce. Je tak možné, že obžalovaný odstranil na krátkou dobu lepenku z rukou poškozené právě proto, aby jí mohl sundat oděv a náramky, a okamžitě poté jí ruce znovu zavázal. S ohledem na psychický stav, v němž se musela poškozená nacházet, stejně jako s ohledem na nejspíš rychlý sled odstranění první lepenky a namotání další lepenky, si poškozená nemusela tohoto úkonu všimnout. Soud však neshledává jiný důvod pro nález dvou lepenkových „pout“ na a poblíž místa činu. Uvedené nálezy věcí na místě činu tak soud hodnotí jako důkazy podporující verzi poškozené a odporující verzi obžalovaného.

22. Z odborného vyjádření (čl. 566-569) vyplynulo, že veškeré na místě nalezené kusy lepenky, ať už stříbrné nebo tyrkysové, stejně jako veškeré igelitové pytle, vykazovaly druhovou shodu, z čehož vyplývá, že šlo o lepenky i igelitové pytle z téhož zdroje (nikoliv věci pocházející z jiného zdroje, např. se na místě nacházející nezávisle na daném činu). Zajištěn byl igelitový pytel, který měla poškozená na sobě v době, kdy dorazila do bytu sv. [REDAKCE] a [REDAKCE], na jeho rubu i líci byla detekována krev poškozené, a dále Y-haplotyp, který se ve stanovených polymorfismech shoduje s Y-haplotypem z bukálního stěru obžalovaného (nejde o individuální identifikaci, pouze shoda po příbuzenské mužské linii). Toto vyplývá z posudku PČR, OKTE čl. 452-458. Z posudku téhož orgánu (čl. 470-518) vyplynulo, že krev poškozené byla zjištěna v podstatě na veškerých jejích oděvních součástech, a to na podprsence, triku, mikině, kalhotách, stejně jako na stahovacím pytli i lepence, která byla zajištěna z kapuce její mikiny. Přítomnost lidské krve byla určena na batohu obžalovaného, rukavicích nalezených v batohu, na kalhotách a boxerkách obžalovaného byly detekovány stopy spermatu, v případě boxerek i stopy slin. Na zajištěné lepící pásce byla stanovena daktyloskopická stopa obžalovaného (viz odborné vyjádření čl. 549-554). Z gynekologických stěrů poškozené v okolí zevního genitálu byl stanoven profil DNA, jež obsahoval opět Y-haplotyp shodný s obžalovaným (jak bylo řečeno nejde o individuální shodu – viz posudek PČR, OKTE čl. 521-533). Při domovní prohlídce v obydli obžalovaného byla zajištěna jeho mikina a dále nůž (stěr z ostří a špičky nože), přičemž v obou případech byl stanoven profil DNA shodující se s poškozenou, a to s pravděpodobností přesahující hranici stanovenou jako minimum pro průkaz individuální identifikace (viz posudek PČR, OKTE čl. 521-533). Předmětné důkazy pak v podstatě potvrzují to, co uváděli obžalovaný i poškozená, tedy že muselo dojít v rozhodné době k jejich fyzickému kontaktu a ke krvácivému zranění poškozené.
23. Kromě toho již pouhou prohlídkou oblečení, jenž měl mít v rozhodné době na sobě obžalovaný, je zřejmé, že na tomto se nacházejí skvrny způsobené chemickou látkou (vyleptaná barva na několika místech). Takto zasaženy byly kalhoty, boxerky, mikina Adidas a triko obžalovaného, dále též rukavice. Na místě činu byla zjištěna láhev od roztoku s etiketou Savo s obsahem zbytku tekutiny, kdy v tekutině byla zjištěna přítomnost chlornanu sodného, který odpovídal složení látky uvedené na obalu (jde o tekutinu se silně alkalickou pH reakcí). Skvrny zjištěné na mikině zn. Adidas, triku a kalhotách obžalovaného a jeho boxerkách vykazovaly alkalickou pH reakci, stejně

jako skvrny na rukavicích nalezených v batohu obžalovaného. Současně byl porovnán vzorek chemikálie zjištěné na daných oděvních součástech se vzorkem tekutiny v láhvi Savo a byla stanovena druhová shoda (odborné vyjádření čl. 566-569). Z daných důkazů vyplynulo, že zatímco oděv obžalovaného byl potřísněn chemickým přípravkem svým složením odpovídajícím Savu, kteréžto na místě činu bylo v láhvi označené etiketou daného přípravku nalezeno, oděvy poškozené žádné takové potřísnění nevykazovaly. Obžalovaný toto zdůvodňoval tím, že jej měla poškozená ve vzteku pocákat tímto přípravkem a on sice na ní Savo také cákl, ale v době, kdy byla nahá. Pouhým pohledem na způsob potřísnění daných oděvů (je zjevné z fotodokumentace a soud provedl důkaz i předložením daných oděvů) je zřejmé, že skvrny příliš neodpovídají podobě „cákanců“, jež by bylo možno očekávat v případě, že by jednání proběhlo, jak popisoval obžalovaný. Dle názoru soudu jde spíše o skvrny vzniklé otěrem či kontaktem daného místa s chemikálií, když je rovněž zřejmé, že skvrny jsou na částech oděvů, které jsou při nošení ve vzájemném kontaktu (horní část kalhot a spodní část trika a mikiny – tedy jde o místo, kde se tyto oděvy při užívání vzájemně dotýkají). Soudu se tak jeví jako pravděpodobné, že skvrny mohly vzniknout při manipulaci s tělem poškozené potřísněné danou tekutinou (obžalovaný táhl její tělo přes mřížku, z poměrně prudkého svahu, sám připustil, že opakovaně spadl, což jsou činnosti, při nichž muselo docházet k plošnému kontaktu jeho těla s tělem poškozené). Tedy toto odpovídá výpovědi poškozené, která uvedla, že po sejmutí oděvů z jejího těla jí obžalovaný polil nějakou tekutinou. Soud považuje za zcela absurdní, že by si poškozená vymyslela tento moment, pokud by k němu nedošlo – dotyčná nemohla vědět, že na oděvu obžalovaného budou zajištěny skvrny od chemikálie. Zároveň popis obžalovaného, že jej dotyčná polila Savem, a to ve chvíli, kdy se po absolvování orálního styku začala svlékat donaha, aby si oblékla spodní prádlo, vyznívá zcela absurdně. Jde dle názoru soudu pouze o obhajobu přízpůsobenou důkazní situací, kdy je zřejmé, že obžalovaný byl potřísněn Savem a oděvy poškozené nikoliv, tedy je nutné vytvořit verzi, která by toto vysvětlila. Pokud obžalovaný zcela popíral, že by poškozenou čímkoliv poléval, pak bylo nutné vysvětlit vznik chemických skvrn na jeho oděvu. Kromě toho je třeba uvést, že pokud by verze obžalovaného měla být pravdivá, tak současně uvedl, že poté, co došlo k tomuto vzájemnému „pocákání se“ Savem, se poškozená oblékla. Nicméně v tomto případě by otřela Savo, jež měla na těle, do oděvů, které si takto oblékla a na těchto by musela být daná látka zjištěna (je obecně známou skutečností, že ve vztahu k textiliím má Savo velmi leptavé účinky). V neposlední řadě byly stopy Sava zjištěny i na rukavicích, o nichž obžalovaný tvrdil, že je vůbec nepoužil, pouze je vysypal z batohu a poté dal zpět do batohu spolu s nožem. Naopak poškozená uváděla, že když s ní obžalovaný v poslední fázi útoku (když už předstírala mrtvou) manipuloval, tak cítila, že má na ruce rukavice. Nález dané stopy na rukavicích tedy opět podporuje verzi poškozené a současně vylučuje verzi obžalovaného. Poškozená dále hovořila o tom, že nějakou látku jí měl obžalovaný nalít do klína v době, kdy jí dotáhl do závěrečného místa a zasypal jí kůrou. Toto obžalovaný zcela popíral. Z odborného vyjádření (čl. 574-575) vyplynulo, že stěr z okolí zevního genitálu poškozené vykazoval alkalickou pH reakci a byla stanovena druhová shoda se Savem. Individuální identifikace v tomto případě nebyla možná s ohledem na malé množství zajištěného vzorku ve stěru. Je pravdou, že přípravek Savo se vyznačuje poměrně výrazným zápachem, který poškozená dle své výpovědi necítila, nicméně je třeba opět poukázat na její psychický stav, v němž se v té době musela nacházet, stejně jako na skutečnost, že se událost odehrála venku ve volném prostranství, nikoliv v uzavřené místnosti, tedy i intenzita daného zápachu musela být méně výrazná než při obvyklém způsobu užití této chemikálie, k němuž dochází v uzavřených prostorách (přípravek se zpravidla užívá k úklidu domácností). Nicméně ve stěru z genitálu poškozené byla detekována látka odpovídající Savu, za situace, kdy její výskyt na daném místě ve své výpovědi vysvětlila poškozená a popírá jej obžalovaný. Současně je možno podotknout, že jediný smysluplný důvod, pro který by měl obžalovaný potřebu do daných míst poškozené tento přípravek lít, je snaha odstranit své stopy, které na daném místě předpokládal, což opět nasvědčuje verzi poškozené o tom, že jí obžalovaný měl znásilnit.

24. Poslední okolností určitým způsobem zpochybňující výpověď poškozené byla absence detekce spermatu na její mikině za současného jejího tvrzení, že obžalovaný při orálním styku ejakuloval,

měla spermatem potřísněný obličej a obžalovaný jí ho utíral do její mikiny (ukazovala na horní část mikiny pod kapucí). Soud si vyžádal doplnění původního posudku, jenž danou tělní tekutinu na mikině poškozené neprokázal (čl. 1089-1090). Z předmětné zprávy je zřejmé, že probíhala podrobná analýza dané oděvní součásti, kdy byl zkoumán povrch celého oděvu z obou stran, popsány jsou i použité způsoby analýzy. Toto vyjádření se zaměřilo i na specifika konkrétního případu a bylo uvedeno, že roli při detekci spermatu může hrát poměr objemu krve a objemu spermatu, kdy při masivním krvácení a malém množství spermatu může dojít ke zkreslení výsledků. Samotný zpracovatel vyjádření pak uvádí, že jde o teoretickou možnost, stěží lze usuzovat, zda v konkrétním případě bylo krvácení natolik masivní, aby taková situace nastala, pouze je možno uvést, že pokud poškozená předváděla, jakou částí mikiny měl obžalovaný její obličej utírat, tak se jednalo právě o tu část, která dle fotografické dokumentace byla značně potřísněna krví. Jako pravděpodobnější se soudu jeví druhá varianta nastíněná zpracovatelem daného vyjádření, a to, že v době ohledání mikiny tato stopa silně zapáchala, což mohlo být způsobeno rozkládající se krví na mikině (rozkládající se bílkoviny), přičemž tyto procesy ve směsi krve a spermatu mohou negativně ovlivnit detekci spermatu. Z uvedeného lze dovodit, že skutečnost, že na mikině poškozené nebylo detekováno sperma zcela nevylučuje její výpověď, tak jak jí učinila, navíc si lze opět klást otázku, zda poškozená musela správně vyhodnotit to, že obžalovaný ejakuloval a ona měla ejakulát na obličej, to vše při daném psychickém rozpoložení. Byť jde o spekulaci, lze připustit možnost, že obžalovaný jí mohl mikinou utřít obličej (z jakéhokoli důvodu) a ona toto gesto vyhodnotila takto. Soud si je vědom spekulativnosti tohoto tvrzení, podstatné pro rozhodnutí je to, že výše uvedené odborné vyjádření jednoznačně nevylučuje verzi poškozené. Kolem kapuce mikiny pak byla nalezena lepenka tak, jak uvedla poškozená, že jí měl obžalovaný zalepit ústa, což on sám popíral a daný nálezní odůvodnil tím, že se zde takto lepenka mohla zachytit při odstraňování věcí, což je verze, kterou soud považuje za nereálnou. Opět neexistuje logické vysvětlení, jak by poškozená věděla o lepence omotané kolem kapuce, aniž by došlo k útoku tak, jak popsal.

25. Z kamerových záznamů z kamery umístěné v obydlí obžalovaného (matkou obžalovaného) vyplynulo, že dne 8.8.2023 v době kolem 18:20 hod. se obžalovaný nacházel spolu s dalšími dvěma osobami v bytě, v čase kolem 18:45 hod. se již má pohybovat v [REDAKCE], blízko bydliště poškozené (je otázka, zda časové údaje byly zcela správné, neboť s ohledem na vzdálenost míst si lze stěží představit, že přesun trval pouze takto krátce), v čase 21:38 hod. je obžalovaný zachycen kamerou umístěnou na [REDAKCE] spolu s poškozenou ve směru k silničnímu mostu vedoucímu na [REDAKCE] (zde pak měli odbočit ke [REDAKCE]). Následujícího dne je obžalovaný zachycen na kamerových záznamech v [REDAKCE] (konečná zastávka [REDAKCE], [REDAKCE] [REDAKCE], místo je značně vzdálené od místa činu) v 5:07 hod., ze záběrů, jež nejsou příliš průkazné, se dovozuje, že osoba podobná obžalovanému se pohybuje v cca 4:50 hod. na zastávce [REDAKCE] (zastávka [REDAKCE], nachází se poblíž bydliště poškozené). Z uvedeného je možné dovodit, že k jednání obžalovaného popsanému pod body 2 - 4 rozsudku došlo po 21:38 hod. a před 4:50 hod. (i když není osoba na kamerách v 4:50 hod. zřetelně rozlišitelná, pokud se měl obžalovaný pohybovat v [REDAKCE] na místě, kde byl zastižen v 5:07 hod., tak je pravděpodobné, že musel užít MHD spoj k dopravě na dané místo, tedy toto odpovídá jeho výskytu v 4:50 hod. na uvedeném místě). Současně s ohledem na vzdálenosti je zřejmé, že obžalovaný s poškozenou museli opustit její byt po 21 hod., tedy v tomto ohledu byl upraven časový údaj v rozsudku oproti podané obžalobě. Z uvedených časových údajů je současně zřejmé, že doba, po níž útok probíhal, byla značně dlouhá, podle výpovědi poškozené se v tomto čase odehrálo poměrně značné množství událostí, což nepochybně rovněž musí soud zohlednit při hodnocení její výpovědi a vcelku logicky toto zdůvodňuje skutečnost, proč poškozená ve své výpovědi některé události nejprve nevylicila a sdělila je až při dalším výsledku (např. brání do tzv. kravaty před či po prvotním útoku – viz hlavní líčení, toto zmíněno i v ÚZ čl. 131-132 policistce provádějící vyšetření), či proč u některých událostí dochází k určitým problémům s časovou posloupností apod.

26. Shrne-li soud důkazní situaci v dané věci a zhodnotí jednotlivé důkazy ve vzájemných souvislostech, tak dospívá k závěru o věrohodnosti výpovědi poškozené (i přes zcela prokázaný závěr o zamlčování některých skutečností ze strany poškozené orgánům činným v trestním řízení), a současně o nevěrohodnosti výpovědi obžalovaného. Závěr o nevěrohodnosti výpovědi obžalovaného soud činí zejména s ohledem na proměnlivost jeho výpovědi v čase, stejně jako nesoulad jeho výpovědi s dalšími provedenými důkazy. Na jednotlivé rozpory bylo poukázáno již v části odůvodnění rozsudku věnující se rekapitulaci výpovědi obžalovaného. Jde např. o rozdílný popis cesty za poškozenou v přípravném řízení a hlavním líčení, o otázku nákupu věcí, které měl s sebou, kdy líčení obžalovaného neodpovídá výpovědi sv. [REDAKCE] a sv. [REDAKCE], to vše za okolností, kdy u obou svědků bylo patrné, že mají tendenci vypovídat v jeho prospěch. Tvrzení, že ten den v Hornbachu koupil zalamovací nůž, je pak možno úspěšně zpochybnit, když z fotografie nálezu daného nože je evidentní, že tento je značně zkorodovaný (což nové zboží nebývá). Obdobně obžalovaný změnil výpověď v míře aktivity jednotlivých aktérů v údajně dobrovolné sexuální interakci, rozdíl byl i v poměrně podstatných bodech popisu děje – zda a jak byla poškozená oblečená či svlečená, jaký předmět měla poškozená po obžalovaném házet, jiné vyličení konfliktu atd. Změny ve výpovědi obžalovaného pak dle náhledu soudu souvisí s vyvíjející se důkazní situací, kdy v hlavním líčení bylo zcela evidentní, že obžalovaný reaguje na některé skutečnosti zjištěné v přípravném řízení např. z vyhodnocení stop, či jde o reakci na zjevnou nelogičnost jeho výpovědi – např. když uvede, že chtěl doprovodit poškozenou zpět domů, ale popsal, že šli přesně opačným směrem, než byl domov poškozené, promptně reaguje verzí o tom, jak si chtěla poškozená „užít sex“ nejprve na louce a poté pokračovat v lese. Ostatně celé vyličení plánované trasy cesty je poměrně těžce uvěřitelné, neboť ať už chtěl jít obžalovaný s poškozenou k sobě domů či ji doprovodit k ní domů, tak zvolená trasa zkrátka do daných míst nevede. A jak již bylo uvedeno dříve, tvrzení obžalovaného, že lepenku použil poprvé na lepení pytlů na tělo poškozené a svázání jejich rukou až v závěrečné fázi útoku, neodpovídá nálezům lepenky mimo jiné již na místě, kde mělo dojít k prvotnímu útoku (dle obžalovaného v místě dobrovolného styku s poškozenou bez užití jakéhokoli svazování). Stejně jako jeho tvrzení o tom, že poškozené slepil ruce za zády, aby se „mu lépe táhlo její tělo“, nevysvětluje nález dvou lepenkových pout – jedny v místě, kde zanechal poškozenou, a druhé v místě, kde zahodil její věci. Tomu, že poškozenou nijak nesvazoval v době před jejím domnělým usmrcením, dále odporuje nález lepenky kolem kapuce mikiny, kterou měla mít poškozená na sobě.
27. Naopak důvody, pro něž soud považuje za věrohodnou výpověď poškozené, soud shledává v následujících skutečnostech. Verze poškozené především odpovídá jiným důkazům. Již bylo uvedeno, že na prvotním místě spoutání, o němž hovořila poškozená, byly nalezeny 3 ks zbytků lepenky, na genitáliích poškozené byla zjištěna alkalická pH kapalina, druhově odpovídající Savu, ze znaleckého posudku znalce MUDr. [REDAKCE] vyplývá, že poškozená utrpěla krevní podlitinu při bázi hymenu a vlevo od klitoris, což vzniká při násilné penetraci (soud si je vědom tvrzení znalce, že takové zranění lze odůvodnit i běžnou, ne příliš šetrnou souloží, tedy daný důkaz nepovažuje za jednoznačný důkaz násilné penetrace, pouze jej uvádí jako podpůrný důkaz verze poškozené, neboť při násilné penetraci taková zranění vznikají). Poškozená hovořila o užití rukavic obžalovaným, kdy tyto byly skutečně nalezeny v jeho batohu a byly potřísněny Savem, to vše za okolností, kdy poškozená uváděla, že jí měl obžalovaný nějakou chemikálií polít. Ve prospěch věrohodnosti výpovědi poškozené svědčí dále to, že ihned po útoku, když se dosud nacházela ve fázi šoku, hovoří o „znásilnění a pobodání“. Takto vyličila děj sv. [REDAKCE], [REDAKCE], vyšetřovatele provádějící její prvotní vyšetření v nemocnici, a to ve stavu, který sv. por. Mgr. [REDAKCE] popsala tak, že zpočátku nebyla poškozená téměř schopna komunikovat. Soud považuje za velmi nepravděpodobné, že by si poškozená ve věku [REDAKCE], v psychickém stavu, v němž se nacházela, dokázala vymyslet verzi události a zároveň tuto vyličit shodně všem osobám, s nimiž se setkává. Současně soud neshledává důvod pro takové její počínání. Poškozená byla objektivně zraněná tak, že to nasvědčovalo velmi závažnému útoku na její zdraví, pokud by nedošlo k žádnému sexuálnímu násilí, neměla poškozená jakýkoliv důvod sexuální útok zmínit. Je pravdou, že poškozená zamlčela skutečnost, že před činem byla s obžalovaným u sebe doma ■

nicméně toto činila za situace, kdy si v rozporu s pokynem matky měla do bytu přivést obžalovaného

O to absurdnější se zdá vymyšlení si násilných sexuálních styků ze strany poškozené, která by takto mohla po činu sdělit pouze to, že byla obžalovaným napadena nožem a o jakémkoliv sexuálním podtextu celého útoku mohla mlčet a předpokládat, že tím pádem se její příbuzní vůbec nedozví o tom, že s obžalovaným měla mít jakýkoliv pohlavní styk. Obdobně lze odůvodnit i prvotní zamlčení vynuceného orálního styku ze strany poškozené, kdy bylo evidentní, že jí dělá problém o těchto záležitostech vypovídat (což je vcelku pochopitelné a zpravidla to činí problém i poškozeným vyššího věku). K tomuto je třeba doplnit, že soud neshledal ve výpovědi poškozené jakoukoliv snahu poškodit obžalovaného. Soud hodnotí důkazy i s ohledem na bezprostřední dojem, který činí v kontaktu s jednotlivými vyslychanými osobami a je třeba uvést, že poškozená vypověděla, že v podstatě nerozumí, proč jí toto obžalovaný udělal. Poškozená připouštěla a vyplývá to i z výpovědi jiných svědků (), že měla obžalovaného velmi ráda, v současné době pak nejsilnějším pocitem poškozené vůči obžalovanému bylo nepochopení, touha zjistit, proč se útok udál. Soud neshledal u poškozené žádné projevy nenávisti či touhy po pomstě vůči obžalovanému. Navíc soud ani nepředpokládá, že by poškozená ve svém věku a psychickém stavu, v němž se nacházela, vyhodnotila situaci tak, že když jí chtěl obžalovaný zabít, tak mu ještě „přitíží“, pokud uvede, že jí taky znásilnil, to vše při vědomí toho, že bude muset později na policii či před soudem o těchto skutečnostech podrobně vypovídat. Výpověď poškozené pak dle soudu obsahovala prvky vybavování si skutečností z epizodické paměti, tedy na základě skutečně prožité události. Takové výpovědi se vyznačují zpravidla tím, že při opakované výpovědi nedochází ke zcela shodnému popisu děje včetně užitých výrazů, dochází k doplňování děje o skutečnosti později vybavené, svědek je schopen přidat další okolnosti, na které si dodatečně vzpomene, líčení často prokládá svými úvahami či postřehy, je schopen „přeskakovat“ mezi jednotlivými událostmi, užívá přímou řeč apod. Poškozená vylíčila, jak již bylo řečeno, poměrně dlouhý úsek dění, který pro ní musel být velmi traumatický, tak, že k dotazům objasňovala či přidávala další okolnosti, na něž si původně sama nevzpomněla, byla schopna časově zařazovat děje, uváděla své postřehy – to, že obžalovaný najednou začal vypadat divně, své úvahy, které jí napadaly – že jí obžalovaný zapálí, když jí polil nějakou látkou, uváděla i okolnosti, u nichž bylo zřejmé, že jí nedávaly smysl – hovory obžalovaného o tom, že si vzal léky. Současně opakovaně popsala verbálně psychický tlak ze strany obžalovaného – dotazy na pocity, sdělení, že už toto učinil jiným lidem, dávání na výběr, jak chce zemřít – toto zapadá do psychologického profilu obžalovaného (bude rozvedeno dále), kdy dotyčný dle znalkyň má sklony k sadismu, což však nepochybně poškozená nemohla vědět. Zároveň je opět velmi nepravděpodobné, že by si uvedené výroky ve svém věku a psychickém rozpoložení po činu vymyslela. Dalším aspektem věrohodnosti výpovědi poškozené je absence snahy podpořit věrohodnost své výpovědi v okamžicích, když byla konfrontována s tím, že její výpověď neodpovídá objektivně zjištěným důkazům. Zde lze argumentovat okamžikem, kdy byla poškozená konfrontována s tím, že tak, jak uvedla, že jí obžalovaný stáhl oděvy či náramky z těla, se situace nemohla odehrát. Poškozená evidentně pochopila situaci a uvedla, že neví, jak je to možné, nicméně trvala na své verzi s tím, že takto si to myslí. Kdyby byla výpověď poškozené vedena snahou obžalovaného poškodit, nejspíš by se snažila vymyslet způsob, jak daný „problém“ vyřešit – např. dodatečným rozpomenutím se, že něco bylo jinak atd. Ostatně to je rozdíl oproti výpovědi obžalovaného, který kdykoliv byl konfrontován s nějakým rozparem, tak nabídl zcela nové vysvětlení (proč šli jiným směrem než byl plán, proč byla lepenka na místě, kde být neměla, proč jeho oděv byl od Sava a oděv poškozené nikoliv, proč se při hádce náhle poškozená začala zcela iracionálně svlékat, proč měla

při poskytování orálního sexu stažené kalhoty, proč byla lepenka omotána na kapuci mikiny atd.). Současně poškozená popsala určitý konkrétní násilný prvek při sexuálním útoku obžalovaného, a to svázání rukou, to vše za okolností, kdy bylo zjištěno, že obžalovaný inklinuje k sexuálně sadistickým praktikám a konkrétně svazování je prvek, který ve svém sexuálním životě používá se svou stávající přítelkyní, což je ostatně taky aspekt, o němž poškozená nevěděla a stěží by se tak v případě, že by si událost vymyslela, mohla takto „trefit“ do profilu obžalovaného.

28. Soud tak dospěl k závěru, že výpověď poškozené je, i přesto, že poškozená zpočátku zamlčela některé skutečnosti, věrohodná, odpovídá dalším provedeným důkazům, kdy současně byly akceptovatelným způsobem vysvětleny určité okolnosti, které s touto výpovědí nekorespondovaly (zejména způsob sundání oděvů a náramků a sperma na mikině). Pokud výpověď obsahovala určité nesrovnalosti, nejasnosti či drobné zmatečnosti je nutné argumentovat věkem poškozené i intenzitou traumatického zážitku, stejně jako celkovou dobou, po níž útok trval, kdy je obtížné zafixovat veškeré prožité děje ve správné časové souvislosti, a následně je správně časově chronologicky a pregnantně reprodukovat.
29. Ze znaleckého posudku a výpovědi znalce soudního lékaře MUDr. [REDAKCE] vyplývá, že poškozená v důsledku útoku obžalovaného utrpěla jednu řeznou ránu cca 5 cm pronikající do podkoží 3 – 4 mm a bodnořeznou ránu tvaru L na boční ploše krku délky cca 4 cm pronikající hlouběji, kolem 2 cm. Při útoku nedošlo k porušení celistvosti velkých krčních cév či nervových svazků ani průdušnice, poškozená měla dále oděrky v oblasti zad, na paži, na ploskách nohou, krevní výrony v podkoží břicha, drobnou tržnou ránu vlevo na ušním boltci a krevní podlitinu při bázi hymenu a vlevo od klitoris. K bezprostřednímu ohrožení na životě poškozené nedošlo, kdy tyto byla mírně podchlazená a v době ošetření již rány nekrvácely. Nicméně to, že k ohrožení života nedošlo je dáno toliko náhodou, kdy v místě předmětného útoku na boční ploše krku probíhají velké cévní a nervové svazky poměrně povrchně, při větší náplni cév jsou někdy dokonce viditelné, navíc mechanismus napadení, tedy útok bodnořezným nástrojem je plně způsobilý přivodit poranění nejen povrchových měkkých tkání, ale velmi dobře může dojít i k porušení celistvosti stěny velkých cév, průdušnice či k poranění na krku probíhajícími nervovými struktur, což se manifestuje prudkou a masivní krevní ztrátou, při poranění žil zde může docházet i k vzduchové embolii, kdy se jedná o stavy bezprostředně ohrožující na životě a nezřídka končící smrtí. Bodnořezná rána vlevo na krku byla lokalizována přímo v místě, kde lze očekávat průběh velkého krčního nervové cévního svazku obsahujícího hrdelní žílu, krční tepnu a bloudivý nerv. V případě poranění stěny průdušnice či chrupavek hrtanu řezným poraněním na přední ploše krku pak mohla být poškozená navíc ohrožena i smrtící aspirací krve. Z uvedeného je zřejmé, že způsob vedení útoku i jeho lokalizace byly plně způsobilé k usmrcení poškozené, kdy k takovému následku v podstatě nedošlo pouze náhodou, tedy okolností na obžalovaném zcela nezávislou.
30. Ze znaleckého posudku a výpovědi znalkyň z oboru zdravotnictví – psychiatrie a psychologie MUDr. et Mgr. [REDAKCE] a PhDr. et Mgr. [REDAKCE] vyplynulo, že obžalovaný v době činu ani v současné době netrpěl a netrpí duševní poruchou, v době činu byl plně schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání a toto plně ovládat. Obžalovaný je patologicky strukturovanou osobností s rysy disociálními a emočně nestabilními, dominuje u něj anetičnost, má snížený práh pro uvolnění agrese, sklony k sadismu, nerozvinuté vyšší city, interpersonální vztahy navazuje na povrchní úrovni, je egocentricky motivovaný, bez skutečného zájmu o druhé lidi, zaměřen hlavně na uspokojování svých potřeb, má oslabenu sebereflexi. Znalkyně se zabývaly otázkou sexuálního sadismu, kterou ve formě sexuální deviace u obžalovaného podle nich nelze vyloučit, nicméně s ohledem zejména na věk ji nelze jednoznačně dovodit, byť je velmi pravděpodobné, že svým vývojem obžalovaný k této deviaci dospěje. Znalkyně dle názoru soudu logickým způsobem odůvodnily, proč s ohledem na věk a ještě neukončený sexuální vývoj obžalovaného není možné takový závěr stanovit, kdy navíc doplnily, že u obžalovaného zatím nebyly zachyceny vyloženě znaky deviace, nicméně sadistické rysy jsou u něj přítomny (znalkyně uvedly, že např. nebylo zjištěno, že by násilí bylo jediné, co obžalovaného v sexu vzrušuje, což bývá znakem dané deviace). Znalkyně uzavřely, že je zcela evidentní, že obžalovaný nemá

sexualitu zcela standardní, jsou tam jasně vyjádřeny sadistické prvky, nicméně diagnosticky zatím nelze takovou deviaci stanovit. Současně uvedly, že společenská nebezpečnost obžalovaného vychází především z jeho disociační struktury osobnosti, sexuální složka je spíše přidružená. Ze znaleckého posudku je nutné dovodit, že obžalovaný spáchal skutky ve stavu plné přičetnosti.

31. Nyní se soud bude věnovat otázce právní kvalifikace činů. Pod bodem 1 výroku rozsudku obžalovaný naplnil znaky trestného činu pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, neboť vykonal ve třech případech soulož s dítětem mladším 15 let, to vše při vědomí věku poškozené (v tomto ohledu se výpovědi obžalovaného i poškozené shodovaly). Jak již bylo uvedeno, nebyla zjištěna zcela přesně doba spáchání činu, pouze období září či října, kdy obžalovaný dosáhl zletilosti dne [REDACTED]. S tímto okamžikem se pojí plná trestní odpovědnost obžalovaného jako dospělého pachatele, kdy v době předcházející byl tento z hlediska trestního práva osobou mladistvou a trestní odpovědnost takové osoby je „modifikována“ zákonem č. 218/2003 Sb. Dle § 6 odst. 1 citovaného zákona je trestný čin takové osoby nazýván proviněním. Jelikož úprava daného zákona je pro obžalovaného příznivější, soud dle zásady in dubio pro reo vyšel ze závěru, že se dané jednání odehrálo před dobou, kdy obžalovaný dosáhl zletilosti, tedy čin spáchal jako mladistvý a dopustil se tak provinění pohlavního zneužití. Nicméně obžalovaný současně spáchal závažnější trestnou činnost jako dospělý pachatel, takže příslušný k rozhodnutí ve věci byl „běžný“ trestní senát, nikoliv specializovaný soud pro mladistvé (§ 73 odst. 1 písm. a) zákona č. 218/2003 Sb.).
32. Jednání popsané pod bodem 2 obžaloby soud rozdělil na dva samostatné skutky, kdy má za to, že jde o samostatné útoky pokračujícího trestného činu. Z dokazování je zřejmé, že obžalovaný nejprve spoutal poškozenou, zalepil jí ústa, povalil na zem, stáhl jí kalhoty a vykonal na ní soulož. Tímto jednáním naplnil veškeré znaky zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) trestního zákoníku. Oproti podané obžalobě soud dále změnil právní větu, konkrétně způsob spáchání daného činu, který může být vykonán za užití násilí, pohrůžky násilí, pohrůžky jiné těžké újmy či využitím bezbrannosti. Obžalovaný poškozenou spoutal a povalil, a následně na ní vykonal soulož, tedy dle názoru soudu užil násilí. Byť závěrečná fáze skutku, tedy soulož byla páchána ve chvíli, kdy se poškozená nemohla bránit, neboť měla spoutané ruce, přelepená ústa a nohy v spodní části fixovány staženými kalhotami, tedy byla v podstatě bezbranná, nejde o spáchání činu s „využitím bezbrannosti“, nýbrž násilím, které bezprostředně předcházelo a již bylo činěno s cílem vykonat na poškozené pohlavní styk. V daném případě se jednalo o vaginální soulož, tedy byly naplněny znaky kvalifikované skutkové podstaty daného činu dle odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a současně byl čin spáchán na dítěti ve smyslu písm. b) téhož ustanovení, tedy na osobě mladší 18 let. Poté, co byl daný útok dokonán, obžalovaný poškozenou zvedl, oblékl, odvedl na jiné místo, v mezidobí došlo k dalšímu dění, kdy obžalovaný poškozenou „zastřašoval“ nožem, tímto se dotýkal jejího těla, naznačoval bodnutí, docházelo k další konverzaci, a teprve s odstupem určitého času obžalovaný sdělil poškozené, že když nebude dělat scény a brečet a vyhoví jeho požadavkům, tak se jí nic nestane, kdy nato si měl stáhnout kalhoty a poškozená se stále spoutanáma rukama mu měla provést felaci penisu. Soud dospěl k závěru, že jde již o další samostatný útok, při němž obžalovaný opět donutil poškozenou tentokrát k pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží, za což je orální styk považován. Soud pak dovozuje, že pokud obžalovaný poškozené sdělil, že se jí nic nestane, pokud mu „vyhoví“, tak jde v podstatě o pohrůžku tím, že se jí něco stane, pokud mu nevyhoví, jde tak o pohrůžku násilím či jiné těžké újmy, takto byla proto oproti podané obžalobě upravena právní věta. Danou pohrůžku je pak nutné hodnotit v kontextu situace, kdy poškozenou obžalovaný v době časově blízké již jednou znásilnil a současně jí v mezidobí hrozil nožem a hovořil způsobem, který měl vyvolat v poškozené strach. Současně byly splněny podmínky pokračování v trestném činu ve smyslu § 116 trestního zákoníku, kdy oběma skutky byla naplněna táž skutková podstata trestného činu, jednání bylo vedeno týž záměrem, bylo spácháno v době časově úzce navazující, provedeno bylo obdobným způsobem vůči témuž předmětu útoku a lze uvést, že obžalovaný již při prvním útoku v obecných rysech předpokládal, že bude v jednání pokračovat – byl si vědom toho, že se

nachází na místě, kde nelze předpokládat zmaření jeho činnosti, s poškozenou, která byla plně v jeho moci, neschopná se jeho útoku bránit, tato byla v době mezi oběma útoky spoutána, tedy lze předpokládat, že již od prvotního útoku chtěl obžalovaný ve svém jednání pokračovat (jinak by mu nic nebránilo v tom rozvázat poškozené ruce).

33. Jednáním popsaným pod bodem 4 rozsudku pak obžalovaný naplnil znaky zločinu vraždy dle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) trestního zákoníku (usmrcení s rozmyslem a ve snaze zakrýt jiný trestný čin) ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Byť se obhajoba obžalovaného domáhala posouzení jednání v rámci základní skutkové podstaty daného trestného činu dle § 140 odst. 1 trestního zákoníku a tvrdila, že obžalovaný spáchal čin v afektu, je třeba uvést, že i samotná výpověď obžalovaného nečiní skutkový podklad pro takový závěr, tedy ze samotné výpovědi obžalovaného není možno dovodit přítomnost afektu. „Afektem“ se rozumí náhlé hnutí mysli, na rozdíl od „rozmyslu“, který předpokládá již určité zvážení jednání, určitou úvahu pachatele směřující k usmrcení druhého (oproti „předchozímu uvážení“, které již předpokládá zvážení rozhodujících okolností činu, např. místa spáchání, doby, zbraně, způsobu provedení atd.). I samotný obžalovaný popsal, že mezi prvotním „říznutím“ do krku a následným bodnutím byl časový prostor (uvedl, že asi 10 minut), kdy obžalovaný držel nůž v ruce, a to v době, kdy věděl, že poškozenou zasáhl a zranil. Obžalovaný pak uváděl, že mu poškozená bránila v odchodu (čemuž soud neuvěřil), a i on sám popsal, že „se rozhodl si udělat cestu“, což je popis rozmyslu (obžalovaný sám popisuje svou úvahu). Nicméně soud dospěl k závěru o nevěrohodnosti výpovědi obžalovaného a vycházel z výpovědi poškozené, která popsala, že obžalovaný ji nejprve řízl do krku, následně s ní hovořil, ptal se jí, zda jí z toho teče krev, jakou smrtí chce zemřít, tedy přímo verbalizuje svůj záměr poškozenou usmrtit a rozvíjí své myšlenky, za jak dlouho by vykrvácela, pokud by on již nic nečinil apod. Závěr o „rozmyslu“ obžalovaného je tak jednoznačně dán, čímž obžalovaný naplnil znaky kvalifikované skutkové podstaty dle § 140 odst. 2 trestního zákoníku. Poškozená současně potvrdila, že obžalovaný jednal zcela klidně, rozhodně se spolu nehádali, tedy soud nespátňuje jakýkoliv důvod, pro který by u obžalovaného měl nastat afekt. Afektu obžalovaného pak nenasvědčuje ani jeho další jednání, kdy odstraňoval stopy činu a snažil se ukrýt domněle mrtvé tělo poškozené, toto jednání bylo velmi systematické, dle poškozené opět prováděné bez známek emocí či rozrušení. V případě „vraždy v afektu“ lze naopak předpokládat následné záchranné chování v podobě zjišťování, zda poškozená nežije, snaha jí pomoci, volání záchranné služby apod., neboť v tomto případě nejde o přímý promyšlený útok směřující k usmrcení jiného, ale zkratkovitou reakci, s níž souvisí zpravidla určité navazující chování pachatele, což u obžalovaného nebylo dáno. Soud pak dospěl i k naplnění kvalifikované skutkové podstaty dle § 140 odst. 3 písm. j) trestního zákoníku, tedy že obžalovaný čin spáchal ve snaze zakrýt jiný trestný čin. Byť soud nevychází z verze obžalovaného, neodpustí si poznámku, že obžalovaný se v podstatě svou výpovědí doznává k naplnění dané skutkové podstaty, když uvádí, že mu poškozená vyhrožovala udáním na policii, přičemž z jeho vyjádření k obžalobě vyplývá, že poté měl strach z trestněprávní „dohry“ svého chování v podobě soudu, deportace atd. a k dotazu soudu uvedl, že měl z tohoto opravdu strach, a následně jedná tak, že zaútočí na krk poškozené a činí úkony k odstranění domněle usmrceného těla poškozené. Kromě toho své úvahy obžalovaný popsal velmi výstižně tak, že „když měla [redacted] to zranění, tak jsem si uvědomil, že jsem to přehnal, ale těžce přehnal, bodnul jsem proto, aby mě už nestála v cestě“. Tím obžalovaný v podstatě sděluje, že si uvědomil, že se vůči poškozené dopustil jednání, za které by mohl být odsouzen, ať už tím myslel předchozí pohlavní zneužití, znásilnění či prvotní říznutí do krku, a situaci vyhodnotil tak, že pouze „odstraněním poškozené z cesty“ se může takovému postihu vyhnout. Byť takto obhajoba výpověď obžalovaného neinterpretuje, dle náhledu soudu se obžalovaný ve své výpovědi v podstatě doznává k motivaci usmrcení poškozené v podobě zabránění svému trestnímu stíhání pro předchozí trestněprávně relevantní jednání. Poškozená rozhodně a opakovaně popřela, že by obžalovanému vyhrožovala „udáním“, proto soud nevychází ze závěru, že by zde dané výhrůžky padly. Každopádně vyjádření obžalovaného o tom, že mu měla poškozená vyhrožovat trestním stíháním vede soud k závěru, že úvahy nad svou trestní odpovědností za předchozí jednání u obžalovaného v rozhodné době byly přítomny, a

klidně mohlo jít o úvahy, které se promítly do jeho výpovědi v té podobě, že mu měla poškozená takto vyhrožovat (v domněnku, že takto bude jeho trestní odpovědnost nižší). Současně soud postrádá důvod, pro který by si obžalovaný vymyslel, že v době útoku uvažoval nad tím, že „přehnal své jednání a je třeba odstranit poškozenou z cesty“, pokud by tyto úvahy ve skutečnosti neměl. Opět je nutné připomenout, že bezprostředně následující jednání obžalovaného odpovídá takové motivaci, kdy obžalovaný odstraňuje následky svého činu, „zametá“ stopy, činí úkony ve snaze zakrýt svou předchozí trestnou činnost. Na základě těchto úvah soud dovodil naplnění i dané kvalifikované skutkové podstaty trestného činu. Současně nedošlo k dokonání činu, tedy se obžalovaný daného činu dopustil ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

34. Svou trestnou činnost uvedenou pod body 2 – 4 rozsudku obžalovaný spáchal ve formě přímého úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť chtěl poškozenou uvedeným způsobem donutit k souloži a jinému obdobnému pohlavnímu styku a chtěl jí usmrtit, aby zakryl svou předchozí trestnou činnost. V případě jednání pod bodem 1 rozsudku se činu dopustil nejméně v nepřímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, [REDACTED].
35. Soud dále považuje za nutné vyjádřit se ještě k jedné okolnosti, která byt' nebyla přímo pojata do skutkové věty obžaloby, byla určitým způsobem obžalobou naznačována, totiž že závěr o spáchání premeditativní vraždy ve smyslu § 140 odst. 2 trestního zákoníku je možno dovodit i z věcí, které si obžalovaný přinesl na místo činu (zejména igelitové pytle, lepenky, Savo, rukavice, ředidlo, dva nože). Nejprve je třeba uvést, že v případě přijetí takového závěru, by obžalovaný stěží mohl být současně odsouzen za naplnění skutkové podstaty zločinu vraždy dle § 140 odst. 3 písm. j) trestního zákoníku, neboť buď si obžalovaný dopředu promyslel, že poškozenou usmrtí, vzal si k tomu potřebné nástroje a poté čin zrealizoval, tedy naplnil znaky premeditativní vraždy dle § 140 odst. 2 trestního zákoníku (v podobě předchozí úvahy – uskutečňoval předem promyšlený plán), nebo dopředu žádný takový plán neměl a poškozenou „usmrcoval“ ve snaze zakrýt předchozí protiprávní jednání, tedy jednal v reakci na předchozí akt. Soud po zhodnocení všech rozhodných skutečností dospěl k závěru, že obžalovaný reagoval na nastalou situaci, kdy chtěl zabránit svému dopadení a trestnímu stíhání za předchozí trestnou činnost, tedy zakrýt svůj předchozí trestný čin. Byť věci v jeho batohu na první pohled vzbuzovaly jisté podezření s ohledem na svou velmi neobvyklou skladbu, že je měl s sebou za naznačeným účelem, tak v řízení bylo spíše prokázáno, že zde skutečně mohly být náhodně, neboť obžalovaný měl s sebou i např. rezavý maticový klíč, přípravek na hubení mechu, erotickou pomůcku, tedy věci, které se obvykle v batohu také nenosí a pro účely činu nebyly k ničemu příliš použitelné. Soud tak připouští, že obžalovaný v batohu nosil skutečně neobvyklé předměty, jejichž přítomnost mohla být dána tím, že je zde někdy vložil a následně již nevytáhl. Lze přijmout i závěr o tom, že čin se časově shodoval s dobou, kdy obžalovaný skutečně za účelem úklidu koupil Savo a pytle na odpad. Pokud by chtěl obžalovaný poškozenou plánovaně usmrtit, tedy už by za ní šel za tímto účelem, pak by nedávalo smysl, že se nejdříve s poškozenou prošli parkem, pak šli k ní do bytu (zde jí taky neublížil), a teprve pak se s ní vypraví do lesa, kde jí usmrtí poté, co byl při odchodu s ní viděn její kamarádkou.
36. Při úvahách o trestu soud vycházel z ustanovení § 38 a násl. trestního zákoníku. Jelikož se obžalovaný dopustil více trestných činů, soud mu dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku musel ukládat úhrnný trest, a to dle trestní sazby stanovené za nejpřísněji trestný ze sbíhajících se trestných činů, což bylo ustanovení § 140 odst. 3 trestního zákoníku. Obžalovaný tak byl ohrožen zákonnou trestní sazbou odnětí svobody od 15 do 20 let nebo výjimečným trestem. Jedinou polehčující okolností, kterou soud shledal na straně obžalovaného byl jeho nízký věk ve smyslu § 41 písm. f) trestního zákoníku, kdy skutek pod bodem 1 obžalovaný spáchal ještě jako mladistvý a zbylé skutky pak v době, kdy mu bylo 18 let. Pokud se obhajoba domáhala přiznání dalších polehčujících okolností, tak k tomuto soud uvádí následující. Spáchání činu za podmínek § 41 písm. b) trestního zákoníku, tedy v silném rozrušení, ze soucitu, z nedostatku životních zkušeností soud neshledal, rozrušení obžalovaného bylo vyvráceno výpovědi poškozené, dle které

tento jednal zcela klidně a uvážlivě, a ač nedostatečně zkušený sice obžalovaný s ohledem na svůj věk je, tak toto se nijak neprojevalo při páchání činu. Naopak čin se vyznačoval poměrně systematickým chováním, kdy obžalovaný gradoval psychický nátlak na poškozenou, po činu opět velmi pečlivě a promyšleně ničil stopy a zakrýval tělo. Soud neshledává ani polehčující okolnost spočívající v doznání, spolupráci s orgány činnými v trestním řízení či oznámení činu úřadům. Obžalovaný rozhodně po činu neučinil žádné úkony směřující k oznámení svého činu, naopak na místě činu se snažil stopy činu zakrýt, a když byl dalšího dne zadržen policií, tak dle výpovědi sv. ■■■■■ měl policii na dotaz, zda pořežal nějakou ženu, odpovědět, že se tato pokoušela o sebevraždu a on jí zachraňoval. Pokud obžalovaný následně připustil spáchání útoku nožem na poškozenou, a tvrdil, že se tak stalo v afektu, tak pouze reagoval na objektivně zjištěné skutečnosti, kdy poškozená byla skutečně s bodnořezným a řezným poraněním na krku ošetřena, a dalo se předpokládat, že bude o činu, a tedy i pachateli, vypovídat (kromě toho byl obžalovaný při odchodu s poškozenou do lesa viděn sv. ■■■■■). Jeho „doznání“ tak dle soudu představuje doznání k minimu trestní odpovědnosti za účelem vedení smysluplné obhajoby. Součástí tohoto doznání, jež umožňuje smysluplnou obhajobu, pak nepochybně muselo být i doznání k trestnému činu pohlavního zneužití, resp. provinění tohoto druhu, když obžalovaný si nepochybně musel být vědom, že poškozená bude hovořit o sexuálním násilí, kterého se na ní měl obžalovaný dopustit, a nepochybně budou i zajištěny stopy prokazující pohlavní styk na jejím těle. K navození věrohodnosti výpovědi o opakovaném dobrovolném sexuálním styku v lese rozhodně bylo nutné připustit, že už v minulosti obžalovaný s poškozenou pohlavní styk měl, když v daném případě „v minulosti“ znamená v době, kdy poškozené nebylo 15 let, neboť tato daného věku dosáhla dne ■■■■■, když byla na dovolené v zahraničí, a po svém návratu se s obžalovaným poprvé setkala právě 8.8.2023. Současně si obžalovaný musel být vědom, že trestný čin, resp. provinění pohlavního zneužití lze, v porovnání s ostatními trestnými činy, pro které mu bylo sděleno obvinění, považovat, řečeno s nadsázkou, za nepodstatný detail. Doznání obžalovaného, a to pouze částečné, tak dle názoru soudu bylo vedeno pouze snahou uplatnit, pokud možno, smysluplnou obhajobu směřující k minimalizaci své trestní odpovědnosti, kdy s ohledem na objektivně existující důkazy od počátku řízení bylo zřejmé, že zcela popírat jakoukoliv trestnou činnost by nejspíš stejně nevedlo k dosažení žádoucího cíle. Soud současně neshledal ani obžalovaným tvrzenou upřímnou lítost, resp. jí v průběhu hlavního líčení nepostřehl. Po celou dobu hlavního líčení na obžalovaném nebylo patrné jakékoliv psychické pohnutí, soud měl možnost obžalovaného sledovat po dobu několika hlavních líčení, kdy zde byli vyslýcháni různí svědci, znalci, prováděny další důkazy, přičemž v žádném okamžiku hlavního líčení na obžalovaném nebyl patrný jakýkoliv projev emocí. Snad jen v okamžicích, kdy jej soud konfrontoval s rozporů v jeho výpovědi, byl znát určitý psychický diskomfort obžalovaného. Soud si je vědom závěrů znaleckého posudku o osobnosti obžalovaného a nezbývá než připustit, že jeho projevy při hlavním líčení s těmito závěry plně korespondovaly. První okamžik, kdy obžalovaný hovořil o lítosti nad způsobenými následky, nastal v závěrečné řeči obžalovaného, kdy jeho projev připomínal recitaci naučeného textu, opět bez jakéhokoliv emocionálního doprovodu. Pokud se chtěl obžalovaný, jak tvrdil v závěrečné řeči, omlouvat poškozené či svým rodičům (za to, že je zklamal), nic mu nebránilo učinit tak přímo vůči nim, když byli v hlavním líčení vyslýcháni, nicméně k ničemu takovému nedošlo. Stejně tak soud nesdílí názor obhajoby, že obžalovanému polehčuje, že před činem vedl řádný život. Obžalovanému bylo v době činu 18 let, dokazováním bylo prokázáno, že již jako mladistvý byl jednou odsouzen pro majetkové provinění (odsouzení je takové povahy, že k němu soud nepřihlíží jako k přitěžující okolnosti), tento dle rodičů utíkal z domova, a díky svému chování nedokončil školu a měl problémy i v zaměstnání. Z výpovědi svědků pak vyplynulo, že mezi zájmy obžalovaného patřilo hraní počítačových her a zbraně. Soud má za to, že daný popis rozhodně nenaplňuje pojem „řádný život“, jak jej má na mysli ustanovení § 41 písm. p) trestního zákoníku.

37. Naopak v neprospěch obžalovaného, tedy jako k přitěžujícím okolnostem, je nutné přihlídnout k tomu, že obžalovaný útočil na dítě (soud k tomuto přihlíží pouze u zločinu vraždy dle § 140 trestního zákoníku, když u zbylých trestných činů, resp. provinění, pro které je obžalovaný

odsuzován je toto znakem skutkové podstaty trestného činu či kvalifikované skutkové podstaty a soud s ohledem na zásadu zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti toto nemůže zohledňovat). Kromě toho je třeba uvést, že poškozená dosáhla věku [REDAKCE], tedy obžalovaného dělilo [REDAKCE] od toho, aby jeho čin mohl být posouzen v rámci kvalifikované skutkové podstaty dle § 140 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku (spáchání činu na dítěti [REDAKCE]). Krom toho obžalovaný útočil na osobu, která mu věřila, měla k němu pozitivní vztah. Za okolnost mimořádně zvyšující závažnost daného činu považuje soud útrapy poškozené, které musela v souvislosti s činem strpět. Nejde pouze o samotné jednání, které naplnilo znaky příslušných skutkových podstat trestného činu, ale i o to, co následovalo, kdy poškozená ve snaze zachránit si život po dobu několika hodin musela předstírat mrtvou, tedy žádným způsobem se neprojevovala, a to vše v době, kdy jí nejspíš byla zima, byla značně psychicky rozrušená, byla zraněná, a v tomto stavu musela snášet smýkání svého těla po lesním terénu, v důsledku čehož jí vznikala další povrchová zranění, jak sama uvedla, bála se, že jí obžalovaný zapálí, což při polití neznámou tekutinou je vcelku logická úvaha. Uvedené pak následovalo poté, co obžalovaný poškozenou podroboval poměrně značnému psychickému tlaku, když jí „dával na výběr, jakou smrtí chce zemřít“, tedy jí v podstatě sděloval, že jí usmrtí a ona si měla volit způsob usmrcení. Stejně tak obžalovanému významně přitěžují následky, které čin na poškozené zanechal a nejspíš i do budoucna zanechá. Byť fyzická zranění poškozené nebyla významná, jejich pozůstatkem je pouze jizva na krku poškozené, což ovšem v případě dané lokace u mladé dívky rozhodně nepředstavuje zanedbatelný následek, již nyní jsou poměrně závažné následky na psychickém zdraví poškozené. Tato je v péči psychologa, který u ní shledává posttraumatickou stresovou poruchu (dále jen PTSD), je jí doporučována i psychiatrická péče, která ji není poskytována pouze z důvodu nedostatku příslušných dětských odborných lékařů. Problémy, které popsala ve své výpovědi poškozená i její matka, pak plně odpovídají obvyklým symptomům PTSD. Velmi neutěšený psychický stav poškozené byl ostatně zcela jasně patrný i při jejím výsledku v hlavním líčení. Takový je psychický stav poškozené v době cca 8 měsíců po činu, tedy bylo by možno hovořit o tom, že následky na jejím duševním zdraví odpovídají těžké újmě na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. S ohledem na okolnosti se lze domnívat, že následky činu na poškozenou budou minimálně dlouhodobé, ne-li celoživotní. Je třeba si uvědomit, že poškozená ve věku [REDAKCE] byla v podstatě na začátku svého sexuálního života, kdy daná „zkušenost“ s obžalovaným tak v podstatě zasáhla do období, kdy tato získávala prvotní sexuální zkušenosti. Lze tak předpokládat, že do budoucna daný čin velmi významně negativně ovlivní další partnerský i sexuální život poškozené. Nad rámec uvedeného obžalovanému přitěžuje, že se dopustil více trestných činů, dokonce pak více zvláště závažných trestných činů (§ 42 písm. n) trestního zákoníku). V neposlední řadě pak při stanovení trestu soud přihlíží k možnosti nápravy obžalovaného. K tomuto se vyjádřila znalkyně PhDr. [REDAKCE] tak, že obžalovaný má velmi problematický osobnostní profil, je u něj zřejmá již určitá fixace a rezistence vůči korektivním vlivům a pravděpodobnost resocializace je snížena patologickým vývojem osobnosti, omezenou sebereflexí a slabou motivací. Z vyjádření znalkyň vyplynulo, že obžalovaný je do budoucna osobou poměrně nebezpečnou, když tato nebezpečnost vyplývá zejména z jeho osobnostní struktury, která je v podstatě neměnná. Soud si je vědom toho, že tyto osobnostní dispozice jsou do značné míry člověku vrozené, nicméně současně by soud měl při svém rozhodování o trestu v obdobných případech nadřadit zájem celé společnosti na ochraně před obdobnými pachateli nad individuální zájem samotného pachatele. S ohledem na všechny tyto uvedené skutečnosti soud zvolil trest při horní hranici zákonné trestní sazby, tedy ve výměře 19 let (rok pod horní hranici zákonné trestní sazby). Od uložení trestu na samé horní hranici trestní sazby či od úvah o uložení trestu výjimečného soud odradil pouze věk obžalovaného, kterýžto soud v daném případě považuje za jedinou polehčující okolnost. Pro výkon uloženého trestu odnětí svobody soud obžalovaného zařadil zcela dle zákonných kritérií § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť jej odsuzuje za spáchání zvláště závažných zločinů k trestu odnětí svobody převyšujícímu 8 let. Žádné důvody pro užití moderačního oprávnění soudu dle § 56 odst. 3 trestního zákoníku soud neshledal.

38. Dále soud uložil obžalovanému trest propadnutí věci dle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, a to ve vztahu k věcem, které obžalovaný užil jako nástroj trestné činnosti ve smyslu § 135a trestního zákoníku, tedy ve vztahu k oběma nožům užitým při činu, které byly následně zajištěny při ohledání místa činu či domovní prohlídce u obžalovaného.
39. Součástí znaleckého posudku znalkyň z oboru psychiatrie a psychologie byl i návrh na uložení ochranného léčení sexuologického ambulantní formou, což bylo zdůvodněno tím, že u obžalovaného by bylo v podstatě s ohledem na jeho osobnostní strukturu, a ne zcela standardní sexualitu žádoucí, aby byl korigován odborníkem sexuologem, kdy cílem léčby by mělo být zvládnutí těchto neměnných dispozic na straně obžalovaného. Soud sice obecně může souhlasit s náhledem znalkyň, že taková léčba by jistě byla pro obžalovaného přínosná, nicméně soud je oprávněn ukládat ochranné opatření v podobě ochranné léčby, ať už ústavní či ambulantní formou, pouze v zákonem stanovených případech. Takto jsou podmínky obligatorního uložení ochranného léčení vymezeny ustanovením § 99 odst. 1 trestního zákoníku. Obecně je možno uvést, že v tomto případě je uložení ochranného léčení vázáno na spáchání činu ve stavu zmenšené přičetnosti či ve stavu vyvolaném duševní poruchou, což však nebylo u obžalovaného dáno (a vyplývá to ze znaleckého posudku těchto znalkyň). Kromě toho je možno ochranné léčení uložit fakultativně dle § 99 odst. 2 trestního zákoníku, ovšem opět pachateli, který spáchal trestný čin ve stavu vyvolaném duševní poruchou či pachateli zneužívajícímu návykové látky páchajícímu trestný čin pod jejich vlivem, což opět v případě obžalovaného nepřichází v úvahu. Jelikož soud neshledal zákonné podmínky pro uložení ochranného léčení, neuložil jej.
40. S nárokem na náhradu škody se připojila [REDAKCE], jež požadovala úhradu nákladů spojených s ošetřením poškozené [REDAKCE], a to z titulu úhrady péče poskytnuté zdravotnickému zařízení za svého pojištěnce. Nárok vyplývá z ustanovení § 2910 zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen obč. zák.) a § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění. Zdravotní pojišťovna vyčíslila a doložila uvedený nárok v částce 23.120,- Kč, soud jí tak uvedenou částku dle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal.
41. Dále se s nárokem na náhradu nemajetkové újmy připojila poškozená [REDAKCE], a to v částce 134.779,- Kč vyjadřující tzv. bolestné a v částce 350.000,- Kč za vytrpěné duševní útrapy. Nárok na úhradu tzv. bolestného vyplývá z ustanovení § 2958 obč. zák., dle kterého při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy. V souladu s přijatou Metodikou Nejvyššího soudu ČR publikovanou pod č. 63/2014 Sb., se bolestné stanoví na základě bodového ohodnocení stanoveného znalcem dle stanovených kritérií. V tomto případě příslušná znalkyně bodově ohodnotila bolestné vyplývající z újmy, které vytrpěla poškozená a při výpočtu příslušné částky vycházela z hodnoty bodu ve výši 403,53,- Kč, jež odpovídá době spáchání činu. Soud tak neměl důvod danou částku nepřiznat. V otázce odškodnění duševních útrap soud vychází z ustanovení § 2956 obč. zák., podle něhož je součástí úhrady nemajetkové újmy i odčinění způsobených duševních útrap. Zde soud stanoví příslušnou částku dle svého uvážení s přihlédnutím k platné judikatuře. Takto poškozená požadovala částku ve výši 350.000,- Kč. Pokud bylo namítáno obhajobou, že v žádosti poškozené o náhradu nemajetkové újmy dochází k určitému „překrývání“ požadovaných nároků, když znalkyně vyčíslila jako součást bodového ohodnocení bolestného i vznik PTSD, kdy duševní útrapy jsou pak v podstatě s tímto nárokem totožné, soud s tímto pojetím nesouhlasí. Náhrada dané nemajetkové újmy zahrnuje rozhodně širší oblast přirozených práv poškozené, než toliko utrpenou duševní poruchu v podobě PTSD. Svým útokem obžalovaný zasáhl do osobní, intimní sféry poškozené, které v té době bylo [REDAKCE], což je období, kdy osobnost jedince není zcela ustálená, ale dosud se vyvíjí. Obžalovaný tak významně ovlivnil proces jejího dospívání, formování osobnosti a dotváření vnímání vlastní osoby i postojů k okolí. Nepochybně pak toto ovlivnění bylo veskrze negativní. Veškeré tyto újmy pak tvoří součást „duševních útrap“. Při hodnocení požadované výše náhrady této nemajetkové újmy soud pro srovnání použije rozhodnutí NS ČR sp.zn. 25 Cdo 894/2018, které při odškodnění duševních útrap u osob nejbližších ve vztahu k usmrcenému příbuznému stanoví jako základní částku, kterou pak dále

mohou soudy modifikovat, dvacetinásobek průměrné měsíční hrubé nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za předchozí rok, což by činilo částku přesahující 800.000,- Kč. Na takovou minimální částku mají nárok příbuzní osoby, jež byla usmrcena, kdy nemusí jít nutně o usmrcení násilným úmyslným trestným činem. V daném případě si poškozená musela procesem „usmrcování“ v podstatě po určitou ne zcela krátkou dobu „procházet“. Soud si je vědom toho, že v případě odškodňování pozůstalých po zemřelém je následek fatální, trvalý a neodstranitelný, nicméně zajisté je nutné na druhou stranu zdůraznit, že v daném případě je odškodňována bezprostřední oběť násilí ze strany pachatele, a dále je třeba vzít v úvahu intenzitu daného následku vůči poškozené i s ohledem na její věk. Požadovanou částku tak soud považuje spíše za nižší a neměl jakýkoliv důvod jí nepřiznat. Součástí uplatněného nároku byl i požadavek na příslušenství nároku, kdy požadovaná výše úroků z prodlení zcela odpovídá zákonné úpravě (nař.vl. č. 351/2013 Sb.). O výši uplatněného nároku na náhradu škody byl obžalovaný vyrozuměn při hlavním líčení dne 18.3.2024, jeho povinnost uhradit škodu pak vznikla dnem následujícím po uvedeném datu, tedy 19.3.2024, a do prodlení se dostal následujícího dne, tedy 20.3.2024, od něhož plyne povinnost hradit úrok z prodlení. Uplatněný nárok poškozené [REDAKCE] tak soud považuje za plně důvodný, proto jej dle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem, za který byla obviněnému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů. Žádost o uspokojení takového majetkového nároku je poškozený povinen podat Ministerstvu spravedlnosti České republiky nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (trestního příkazu), nebo do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým mu byl jeho majetkový nárok přiznán. Po uplynutí této lhůty právo na

uspokojení majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

Plzeň 24.04.2024

JUDr. Helena Przybylová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Komárková.